

Entre el Vallès i el Barcelonès
**Parcel·les agrícoles
enmig de les ciutats**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Mayo Fuster
**"Hi ha opacitat als webs
dels moviments socials"**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N225

20 d'abril de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Mobilitzacions per la llengua al País Valencià i la Franja de Ponent

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 10-11

L'atac del PP contra Escola Valenciana desferma noves protestes mentre Iniciativa Cultural de la Franja denuncia l'ofensiva judicial de l'extrema dreta

ALBERT GARCIA

**Les plantilles sanitàries barren
el pas a les retallades de Boi Ruiz**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Els comissaris dels GAL ratifiquen la X

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El darrer judici pels actes de terrorisme d'Estat comesos pels escamots dels GAL a la dècada dels 80 ha tornat a ratificar l'expresident Felipe González

com a màxim responsable. 25 anys després, càrrecs ministerials, dirigents socialistes i policies implicats han reiterat que, rere els 27 assassinats impunes, hi havia l'ordre directa de la Presidència del Govern.

Vint anys de Virus i llibres pel 23 d'abril

EXPRESSIONS · PÀGINA 18, 19 i 20

La secció cultural de la DIRECTA us ofereix un text que parla de les dues dècades de feina de l'editorial alternativa Virus i dues pàgines que contenen diverses propostes literàries de cara al dia 23 d'abril, ofertes per la cooperativa de Sants La Ciutat Invisible.

, estirant del fil

MADRID · EL CAP DE LA BRIGADA D'INFORMACIÓ DE BILBAO ÉS PROCESSAT PER DOS ATEMPTATS COMESOS EL 1984 I EL 1986

El darrer judici dels GAL confirma González com a màxim responsable de la guerra bruta

Els expolícies Planchuelo i Amedo tornen a situar l'expresident del PSOE com a màxim impulsor del terrorisme d'Estat de la dècada dels 80, que va consumir 27 assassinats

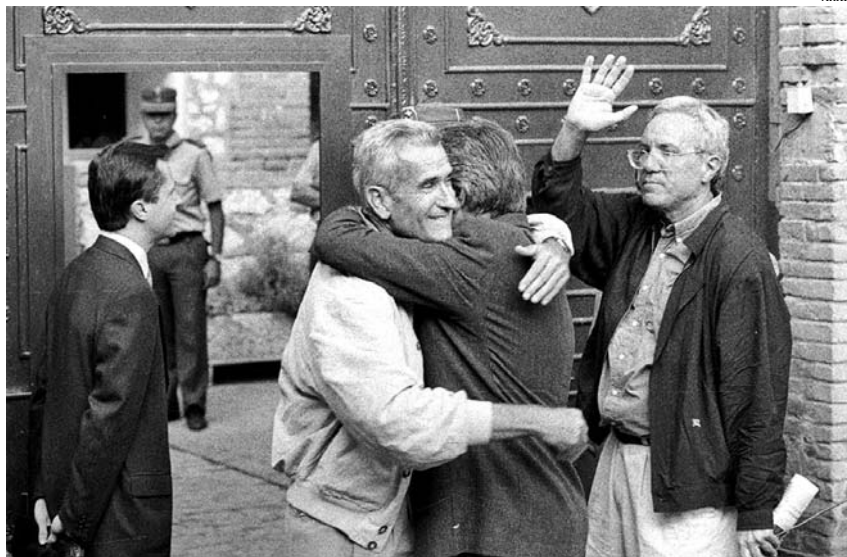
David Fernández

redaccio@setmanaridirecta.info

Han passat pràcticament 24 anys des del darrer atemptat dels autoanomenats Grups Antiterroristes d'Alliberament (GAL), el nom sota el qual va operar el terrorisme d'Estat al País Basc durant la dècada dels 80, amb un balanç de 27 persones mortes i desenes de persones ferides. La setmana passada, però, 24 anys després, es va celebrar a l'Audiència Nacional el darrer judici d'una trama de guerra bruta mai investigada a fons i que ha deixat el 80% dels crims pendents d'esclarir i jutjar. El darrer judici, que arriba setze anys després que s'interposés la denúncia, va fer seure a la banqueta dels acusats l'excap de la Brigada d'Informació de la policia espanyola a Bilbao, Miguel Planchuelo, que ha estat processat pels atemptats contra els bars *Batzoki* (Baiona) i *Consolation* (Donibane Lohizune), uns locals freqüentats per refugiats polítics bascos al País Basc Nord sota administració de l'Estat francès. Planchuelo està acusat d'haver contractat, amb fons reservats provinents del Ministeri de l'Interior, el metrallament dels dos establiments, que van deixar

Un mercenari portuguès reconeix que se li va ordenar que atemptés sota les sigles del GAL

vuit persones ferides. Durant el judici, fins a quatre perïtes expertes en grafologia van identificar la lletra de l'excap de la Brigada d'Informació de Bilbao en una nota reivindicativa. "Aquí GAL", hi deia. El mercenari portuguès Rogerio Fernando Carvalho da Silva també va declarar -per videoconferència- i va recordar que coneixia els polícies espanyols, que li van indicar que actués sota les sigles del GAL i que el president portuguès, Aníbal Cavaco Silva, "va donar l'ordre de no parlar del tema perquè era un secret d'Estat que no es podia revelar". L'acusació popular reclama 114 anys de presó per un delictes de pertinença a banda armada i sis delictes d'assas-

Felipe González s'acomia de Vera i Barrionuevo a la porta de la presó de Guadalajara

sinat en grau de temptativa. La doble prova de la impunitat que encara regna a l'Estat espanyol és que el fiscal Pedro Rubira ha demanat la lliure absolució i que totes les persones que van fer de testimonis van arribar per propi peu a l'Audiència Nacional. Totes estan en llibertat, tret d'Amedo, per exemple, que va ser condemnat a 108 anys de presó el 1991.

Declaracions aclaridores

El darrer judici, amb tot, ha estat el més diàfan de tots. Durant la vista oral, que va cloure la setmana passada, l'exsubinspector de la policia espanyola José Amedo va declarar taxativament que "els GAL van ser creats per l'expresident del PSOE, Felipe González", que "ell estava darrere de tot" i que va ser ell qui va ordenar actuar a l'Estat francès. Amedo, que declarava com a testimoni, va afegir que la creació dels GAL va ser "una decisió exclusiva política" que va comptar amb l'aquiescència de Txiki Benegas, Ramon Jáuregui o Ricardo García Damborenea i que es va prendre de mutu acord amb José Barrionuevo, ministre de l'Interior i Julián Sancristóbal, director de la Seguretat de l'Estat. Aquesta és, precisament, la tesi que l'acusació popular contra els GAL, que és qui ha dut Planchuelo a judici, manté des de fa més de vint anys.

Va ser precisament García Damborenea qui va definir, ara fa més de quinze anys, quan va esclatar judicialment l'escàndol, què havien estat els GAL: "Una decisió política d'actuar contra el terrorisme en territori francès. Per cobrir aquestes actuacions i desviar l'atenció, s'inventen uns sigles: GAL. Però no es crea un cos de lluita ni un organisme especial. No. És la mateixa administració de l'Estat, amb els seus mitjans, amb els seus homes, la que actua. Aquestes operacions són secretes, entre d'altres raons, per exigències diplomàtiques. Així doncs, els GAL no són res més que la cortina que oculta als autèntics autors". L'històric dirigent del Partit Socialista Basc encara aprofundia més: "Un muntatge d'aquest calibre, que mou polícies, guàrdies civils, armes, vehicles, diners... i que necessita coordinar efectius i informacions dels ministeris d'Interior i de Defensa, ha d'estar autoritzat des de dalt, des de la Presidència del Govern". Durant el judici, Damborenea també va comparèixer per afirmar que el segrest de Segundo Marey -la primera acció dels GAL per la qual el dirigent socialista va ser condemnat a set anys de presó, que mai no va complir- no va ser cap delictes, perquè era "més gran el bé que es protegia" que el mal infligit.

Autoinculpació de González

Velles i noves afirmacions concorden plenament amb la polèmica suscitada per les declaracions recents de Felipe González en una entrevista a *El País*. L'expresident va afirmar, el 7 de novembre passat, que va tenir sobre la taula "l'oportunitat de donar l'ordre per liquidar tota la cúpula d'ETA" i fer volar una reunió de la direcció de l'organització armada. González va afegir que el que ha succeït "encara avui, no es pot explicar". En plena tempesta política dels GAL, a la dècada dels 80, l'expresident ja va categoritzar que la democràcia "també es defensava a les clavegueres". Durant la vista oral de la setmana passada, també l'exsecretari d'Estat per a la

Seguretat i membre de la cúpula socialista d'Interior, Julián Sancristóbal, va tornar a afirmar el mateix que va declarar el 1995: "L'ordre va venir de dalt, no preniem cap decisió que no fos autoritzada per les administracions centrals del Ministeri d'Interior".

En una nota de premsa, l'esquerra abertzale ha recordat que el darrer judici "torna a posar en evidència allò que ja era evident als ulls de la ciutadania basca: que els GAL van ser creats i dirigits pel govern del PSOE presidit per Felipe González". "Sense menystenir -sostenen- que no es pot restar gravetat al fet que alts càrrecs del govern del PSOE que va organitzar els GAL, com Rubalcaba o Jauregui, avui continuen exercint responsabilitats de govern importants". El comunicat clou preguntant-se "quina credibilitat democràtica té un Estat que no només empara, sinó que premia la guerra bruta". Per l'advocada basca Jone Goirizelaia, "la famosa X que comandava els GAL ja està força clara, avui, tot i que tots els condemnats -molts dels quals es van enriquir- estan en llibertat després de complir penes ridícules, rebre un tractament privilegiat o ser indultats". Per Goirizelaia, la síntesi és clara: "Qui actua al servei de l'Estat té cobertura: faci el que faci, gaudirà de tots els beneficis". L'advocada es mostra sorpresa pel fet que, davant les noves acusacions que diuen que González comandava els GAL, el ministeri fiscal "no hagi deduït testimoni, com a mínim, ja que s'ha denunciat un delictes amb gravíssimes acusacions en una seu judicial". El silenci del GAL, doncs, continua, 25 anys després. Amb la mateixa impunitat que abans, però a plena llum del dia.

80% del assassinats sense esclarir 22 de 27 morts sense judici

19/12/1983	Ramon Onederra	30/3/1985	Xabier Galdeano
29/12/1983	Mikel Goikoetxea	14/6/1985	Emile Weiss i Claude Doer
8/2/1984	Bixente Perurena i Angel Gurmindio	26/6/1985	Santos Blanco
25/2/1984	Eugenio Gutiérrez	2/8/1985	Juan Mari Otegi
23/3/1984	Xabier Pérez Arenaza	25/12/1985	Joxe Mari Etxaniz, Iñaki Asteasuainzarra, Agustín Irastabarrena i Sabin Etxalde
3/5/1984	Rafael Goikoetxea		
15/6/1984	Tomás Pérez Revilla	17/2/1986	Christophe Matukote i Catherine Brion
18/11/1984	Christian Olaskoaga		
29/3/1985	Benoit Pescanteings	24/12/1986	Juan Carlos García Goena

Altres: Les morts de Joxean Lasa, Joxi Zabala, Santi Brouard, Jean Pierre Leiba i Robert Caplanne només s'han resolt parcialment.

Font: Acusació Popular als GAL

> El darrer judici pel cas GAL, la trama de terrorisme d'Estat ordenada per les altes instàncies de l'Estat espanyol durant la dècada dels 80 contra l'esquerra independentista basca, ha acabat com va començar: amb la impunitat efectiva respecte els 27 assassinats comesos. Leonardo Sciascia va deixar escrit: "El poder és un gran delinqüent impune". I l'afer GAL, farcit de cobertures polítiques, investigacions nul·les i proteccions judicials, ho ha tornat a demostrar. Si és l'Estat qui delinqueix, mai no passarà res.

, estirant del fil

PAÍS BASC • NOMÉS S'HA JUTJAT L'ASSASSINAT DE CINC PERSONES I EL 80% DELS CRIMS ENCARA RESTEN IMPUNES

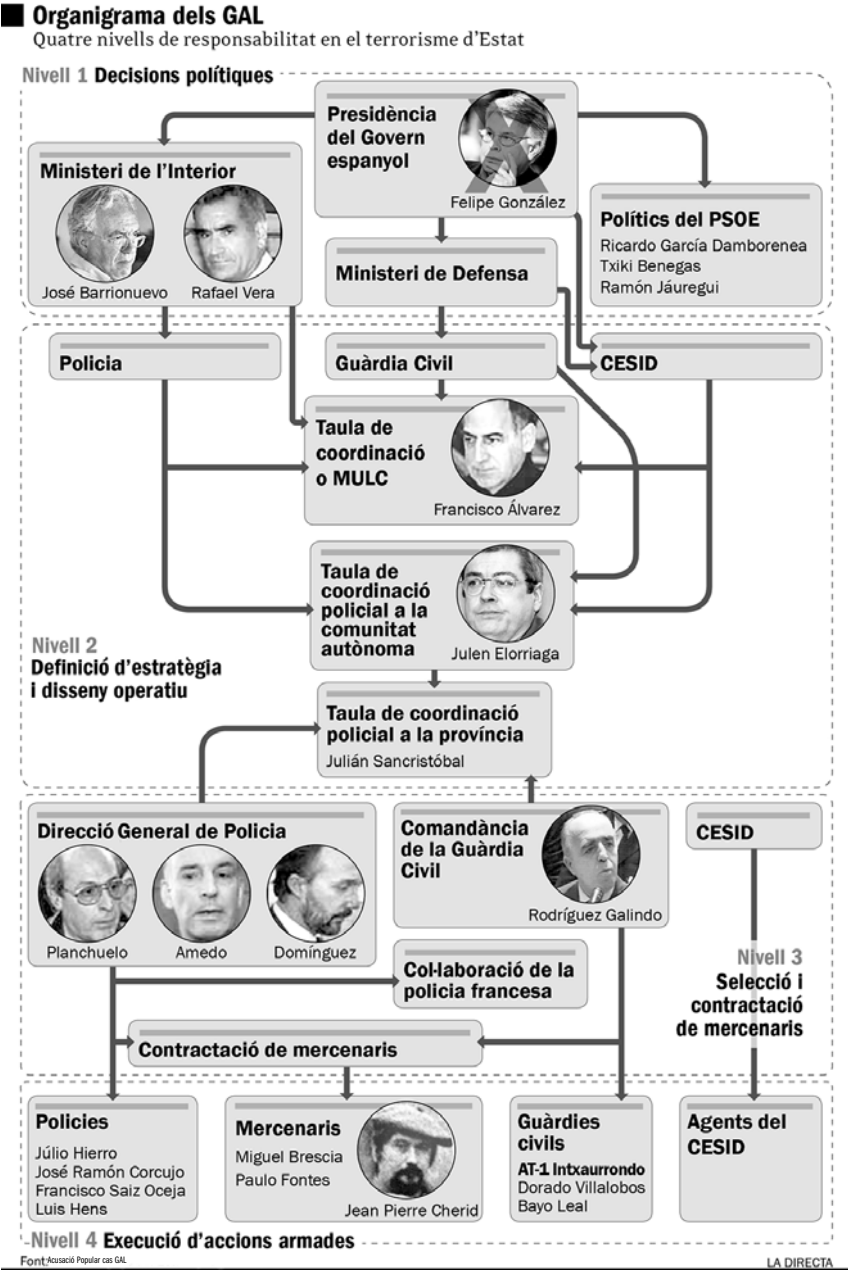
Impunitat: sinistra raó d'Estat

Les poques persones condemnades per les accions terroristes dels GAL han complert, com a mitjana, un 10% de les condemnes

La sortida en llibertat, la setmana passada, del presos polítics bascos Jose Mari Sagarduy *Gazta* (31 anys pres) i Anton Troitiño (24 anys empresonat), després d'haver complert íntegrament la seva condemna per pertànyer a ETA, va anar acompanyada de l'habitual polseguera mediàtica i política escandalitzant a propòsit del compliment íntegre de les penes que tan preconitzen. Cortina de fum, soroll eixordador o tel de silenci espès per tapar, potser, que les poques persones condemnades dels GAL, mirall de l'Estat que els va crear, han complert com a mitjana un 10% de les penes imposades. *Democràcia espanyola*: terrible sinestèsia.

Abans de ser expulsat del cos, el membre dels grups AT-1 d'Intxaurrondo, Dorado Villalobos, va rebre una pensió vitalícia

Fins i tot el *lehendakari* Patxi López va declarar, fa deu mesos: "Els GAL ja han estat jutjats i condemnats". El *lehendakari* oblidava que només han estat esclarsats, parcialment, cinc dels 27 assassinats; que només hi ha hagut sis processos judicials i dues condemnes; que només s'han jutjat quatre atemptats amb resultat de mort i altres accions menors; que el 80% dels crims encara resten impunes; que a l'Estat francès, on es van produir la majoria d'atacs, s'han jutjat tretze dels 37 atemptats comesos i només contra els mercenaris que els van consumir... Els GAL, doncs, ni jutjats ni condemnats: continuen impunes i qualsevol investigació que volgués depurar responsabilitats polítiques sempre s'ha tancat en fals. Fins i tot és conegut que el magistrat Carlos Bueren va abandonar l'Audiència Nacional quan li va tocar investigar l'afer Lasa-Zabala: quan va veure que havia d'enjudiciar la Guàrdia Civil, va plegar. Només la instrucció posterior de Gómez de Liaño, l'acció decidida de l'acusació popular i

havien estat empresonats durant tres mesos, però la ministra del PP Mariscal de Gante -filla d'un jutge del TOP franquista- va signar el seu indult de seguida i, a més, es va sincerar: "Mai en la història judicial espanyola no s'ha tramitat un indult amb tanta celeritat". Vera encara tornaria a ser empresonat el 2005 per robar quatre milions d'euros pel seu enriquiment personal dels fons reservats. Condemnat a set anys de presó, va sortir en tercer grau per "motius de salut" un any després. D'una condemna de disset anys, va complir 18 mesos.

La resta, pràcticament igual, amb irrisòria i puntual impunitat. Galindo, condemnat a 75 anys de presó per l'assassinat amb calç viva dels refugiats Lasa i Zabala, solament en va complir quatre -un 5%- i va continuar cobrant mensualment dels fons reservats. Un cop al carrer, se li va atorgar escorta policial permanent. El darrer any de presó, el va complir en un mòdul per a ell sol i el tinent Vaquero i va comptar amb tota mena de comoditats: ordinador, televisió, gimnàs i barra lliure de visites. Julen Elorriaga, exdelegat del govern espanyol a Guipúscoa, condemnat a 75 anys en la mateixa causa, només ha complert el 3% de la condemna. Va entrar a la presó el 9 de maig de 2001 per complir quasi 80 anys de presó. El 23 de juliol del mateix any, ja trepitjava el carrer: dos mesos i catorze dies. Els agents de la guàrdia civil Dorado Villalobos i Bayo Leal, implicats directament en la mort de Mikel Zabala i Lasa i Zabala, van ostentar privilegis similars. Condemnats a 70 anys, van assolir el tercer grau el 2002. Sis anys de compliment i alguna cosa més: abans de ser expulsat de la Guàrdia Civil, a Dorado Villalobos -membre dels grups especials AT-1 d'Intxaurrondo-, se li va concedir una pensió especial vitalícia de 1.800 euros. Cobrar per matar.

Els GAL van iniciar les seves accions l'octubre de 1983 amb el segrest de Segundo Marey i van reivindicar el seu darrer assassinat el 1987, després de cometre 27 assassinats per pressionar l'Estat francès a implicar-se en la lluita contra ETA a l'anomenat *santuari francès*. Per Iñigo Iruin, el tractament judicial i polític dels GAL en aquests 25 anys ha estat la veritable "imposició d'una llei de punt final que ha consagrat el dret de l'Estat de delinquir".

una sèrie de caramboles judicials -un gos que va trobar els ossos, confidents penedit i un comissari amb memòria- van aconseguir condemnar la cúpula d'Intxaurrondo, la caserna de la Guàrdia Civil de Donosti des d'on operava el GAL verd tocat amb tricòrni. Val la pena recordar que, durant aquell judici, el general Rodríguez Galin-

do va etzibar a la sala: "Amb sis homes dels meus conqueriríem l'Amèrica Llatina un altre cop". El *lehendakari*, a més, també oblidava recordar que els policies, dirigents polítics del seu partit i càrrecs públics -ministres, secretaris d'estat o delegats governatius- condemnats per l'afer GAL han estat els presos més privile-

giats de la *democràcia espanyola*. El cas més simptomàtic va ser el segon ingrés a la presó, el 1998, de l'exministre d'Interior Jose Barrionuevo i l'exsecretari de Seguretat Rafael Vera. Van entrar per complir deu anys de presó pel segrest de Segundo Marey. Van sortir al cap de deu hores per "motius de seguretat". El 1998, tots dos ja

, impressions

Quim Gibert • Psicòleg i coautor d'«Elogi de la transgressió»
opinio@setmanaridirecta.info

“Sóc en Miquel Badia i m’han dit que algú d’aquí em busca”

El 28 d'abril farà 75 anys que Miquel Badia i Capell (Torregrossa, Pla d'Urgell, 1906-Barcelona, 1936) i el seu germà Josep foren tirotejats mortalment en el carrer Muntaner. El doble assassinat va consensuar la societat catalana.

Miquel Badia fou cap superior dels Serveis d'Ordre Públic de la Generalitat de Catalunya. La Barcelona del febrer de 1934, moment en què és nomenat per aquest càrrec, era una ciutat on havien rebotat grupuscles armats. Es tractava, en molts casos, de bandes anarquistes nodrides per la FAI. Precisament perquè la tasca de Miquel Badia va ser del tot incòmoda i no exempta de rancúnies, ningú li discutia la seva valentia a l'hora de perseguir aferrissadament els facinerosos. El pistolisme era un fenomen que desestabilitzava tant el nou

La seva tasca va ser del tot incòmoda i no exempta de rancúnies

règim republicà espanyol com la Catalunya autònoma i, per tant, donava arguments als enemics de la democràcia. Per l'historiador Josep Benet no hi ha dubte que el tremp de Badia per eradicar les accions armades li va costar la vida quan només tenia 29 anys: “Un grup de pistolers de la FAI havien preparat l'assassinat d'un dels germans, Miquel, per venjar-se de la seva actuació contra faistes acusats de promoure actes delictius contra l'ordre públic”

(dins el llibre *Domènec Latorre, afusellat per catalanista*).

La casualitat volgué que l'assassinat no quedés impune. I és que l'inspector de policia Pedro Polo Borreguero, que va estar sota el comandament de Badia durant el temps que aquest fou el màxim

responsable d'Ordre Públic, va ensopegar l'any 1941 amb Justo Bueno Pérez a Barcelona. Pedro Polo, que amb el canvi de règim va esdevenir cap de la Brigada Político-social de la Barcelona franquista, el va detenir allà mateix. Va ser llavors quan Justo Bueno es va

ELIA ESPINOSA

confessar l'assassí de Miquel Badia. L'any 1944 Bueno seria afusellat per aquest i altres crims.

Josep Planxart, un dels dirigents històrics d'Estat Català (organització política en la qual van militar ambdós germans), sosté que Pedro Polo sentia admiració per Miquel Badia. I que quan Polo va tractar d'investigar la seva mort durant els primers mesos de la guerra, va patir persecució per part de Bueno i els seus sequaços, raó per la qual s'exilià a Perpinyà. Per Planxart, els Badia eren uns pilars valuosos per aguantar l'edifici autonòmic. Probablement

En una ocasió, Badia es va presentar tot sol al cafè La Tranquilidad, un dels llocs sovintejats pels anarcosindicalistes de la CNT-FAI, i va dir que si algú el buscava

per això desvetllaven admiració. Tant és així, que si l'aixecament militar fou vençut a Catalunya en 24 hores fou, segons Planxart, “gràcies a les forces d'ordre públic, que Miquel Badia havia preparat amb eficàcia; i en dir això no volem restar importància a l'ajut popular (...) Els desgavells posteriors no haurien estat consentits per Miquel i Josep Badia. Els grups d'incontrolats i aprofita-

dors no haurien tingut cap possibilitat” (*Avui*, 28/4/2004).

Igual que Benet i Planxart, un altre testimoni de l'època va ser Jaume Ros i Serra, que per mitjà d'unes memòries que Miquel Badia va deixar escrites i de nombroses recerques personals va publicar *Miquel Badia, un defensor oblidat de Catalunya* (Editorial Mediterrània, 1996). Ros i Serra ens el presenta com un home compromès amb la justícia i el seu temps: “No defuig mai la seva responsabilitat davant del perill. D'aquí va néixer el seu carisma”. I és que volia imprimir en el jovent el coratge necessari per fer de Catalunya un poble lliure. I als seus detractors, desconcertar-los. Ros detalla que en una ocasió Badia es va presentar tot sol al cafè La Tranquilidad, un dels llocs sovintejats pels anarcosindicalistes de la CNT-FAI, i amb un to provocador va dir als presents: “Sóc en Miquel Badia i m'han dit que algú d'aquí em busca”.

Trencar amb el buit institucional que envolta el personatge és allò que va fer decidir Jaume Ros i Serra, traspassat fa pocs anys, a enllestir l'única biografia existent de Badia. I és que que l'home que no s'arrosava quan anaven maldades, no gaudeix del més mínim reconeixement. Tot i que durant els anys que va durar la guerra l'actual plaça Francesc Macià de Barcelona fou la plaça dels Germans Badia, la democràcia postfranquista li ha girat completament l'esquena. “Jo faig nosa a molta gent”, havia dit alguna vegada el de Torregrossa. És del tot cert: les persones coherents fan moltíssima nosa.

Marçal Pla Vallejó • Membre d'Endavant (OSAN)
opinio@setmanaridirecta.info

Crisi alimentària i perversitat capitalista

El 2011 ha començat amb aires de revoltes al món àrab. S'han iniciat a Tunísia i s'han escampat per Egipte, Algèria, Jordània, Bahrain, Líbia... Quins en són els detonants? Segurament forces i variats, però considero que n'hi ha un que possiblement destaca per sobre dels altres o que, com a mínim, és dels més determinants. La pujada del preu dels aliments ha agreujat, de forma significativa, la precarietat a la que es troben sotmeses les classes populars d'aquests països.

En només un any, el preu de les matèries primes que s'utilitzen a nivell mundial per a l'elaboració de molts aliments bàsics s'ha disparat més de la doble. Entre les diferents causes en destaca una que, a més, podria ser considerada com la més perversa: el paper que juguen els grans fons d'inversió que empenyen per la crisi financera busquen alternatives per a les operacions especulatives amb les que engreixen les seves indecenes fortunes.

Els anomenats mercats financers, de nou, juguen un paper

Els grans fons d'inversió busquen alternatives per a les operacions especulatives amb les que engreixen les seves fortunes

deplorable, i castiguen de forma directa les classes populars d'aquelles parts del món amb més necessitats i més dificultats a l'hora d'obtenir aliments. Com ho fan? Doncs entre aquests mercats d'àmbit internacional n'existeix un de matèries primes on cada cop més especuladors duen a terme operacions de compra i venda d'immenses quantitats de blat, soja, blat de moro, etc. Els especuladors sembla que estan d'enhorabona doncs han trobat, en temps de crisi financera, una

forma més estable de seguir obtenint guanys.

Ja fa anys que es parla de crisi alimentària i sembla que mica en mica es va agreujant. Per si això no fos suficient, les grans fortunes ansioses per seguir ampliant les seves arques n'estan empitjorant els efectes, sobretot en aquelles parts del món on la població sobreviu més precàriament.

Més mostres d'un sistema econòmic que és profundament injust, que no funciona, i que cal ara més que mai combatre d'arrel.

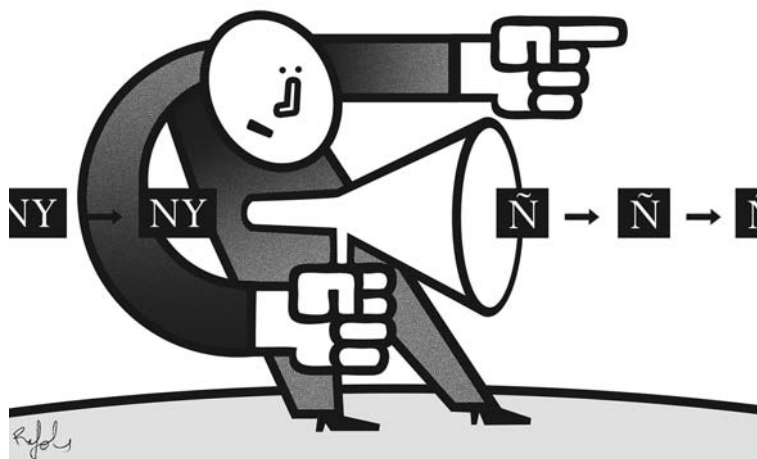
Pau Urenya · Professor de Filosofia
opinio@setmanaridirecta.info

Se'ns pixen damunt...

Idiuen que plou! O millor hauria de dir el PSOE se'ns pixa al damunt i culpa el PP, que és com si ploguera perquè que els fatxes facen de fatxes i de furiosos anticatalanistes no és contrari a la seua natura. Senyors i senyores del PSOE d'Ontinyent, València i Madrid, ja està bé tanta hipocresia. Deixeu de fer-nos l'ullet amb complicitat com si estiguérem al mateix costat de la barricada. Que s'han pensat que no tenim memòria? Que no sabem qui mana a Madrid? Ja està bé de tractar-nos com si ens xuclàrem el dit!

A què ve ara tanta indignació socialista per les barbaritats del senyor Camps? I parlar de TV3. Perquè fou als 10 anys quan començava a veure i a gaudir d'una televisió, per fi, en la meua llengua.

Que jo estiga indignat perquè em treuen la tele amb la que em vaig criar és comprensible. Però a què ve eixa escenificació socialista, trencant-se les vestidures, com si s'acabara el món ara que ACPV ha de tancar els repetidors? Què a cas la persecució de les emissions de TV3 és cosa nova? Què és, com diuen alguns, una obsessió del senyor Camps? Què passa que ningú recorda ja a la Guàrdia Civil de Barriñeuvotancant repetidors amb el silenci còmplice del senyor Lerma? Però, em direu, això és una anècdota que finalment es va resoldre de la

LLUÍS RÀFOLS

millor manera, és a dir, de la pitjor, no resolent-ho (i per això ens trobem on ens trobem). Coses del passat? Anem pel present.

Què em diuen vostès de no haver admès a tràmit al Congrés una ILP, presentada per ACPV, on es demanava una llei gràcies a la qual es pogueren veure totes les cadenes autonòmiques a tot el territori estatal? Per què els socialistes no han acceptat ni tan sols un debat sobre la qüestió?

Sabem perfectament que Camps no vol que es parlar del seus vestits regalats a canvi dels contractes milionaris del seu govern a la trama corrupta de Gürtel i per això ens *lia la tangana* de TV3. Però

vostès per què ho fan? Tan greu és per la seua idea d'Espanya que un xiquet valencià fill de gallecs puga veure a Ontinyent la televisió autonòmica de Galícia? O potser el més greu és que un xiquet de Burgos puga educar-se en la normalitat de saber de ben xicotet que en altres llocs de l'estat es parlen altres llengües? Tinc la lleugera sospita que el que preocupa de veritat és que un xiquet valencià acabe adonant-se que el que parlen aquells ninots d'aquella "tele estrangera" i els seus amics al carrer o sa mare és la mateixa llengua. O, si més no, que es pareix més que aquella que parlen a LibertadDigitalTV o a Canal 9 on la nostra llengua costa més

de trobar que un poble sense corrupteles.

Senyors del PSOE d'Ontinyent, València i Madrid, els agrada o no, la pilota està a la seua teulada. Vostès tenen el poder a Madrid i amb convergents i *esquerrassos* diversos tenen majoria absoluta. Poden però no volen. Prefereixen fer-se les víctimes a València mentre a Madrid, junt amb el PP, són els botxins que condemnen i condemnaran una vegada més el País Valencià a viure en la vergonya de prohibir televisions veïnes en plena era de la comunicació. Vergonya. Així que no ens vinguen ara amb el "que no ens enganyen!" i deixen d'intentar enganyar-nos vostès.

. EN CALENT

“Avui hem plorat la mort de Vittorio com si fos un palestí”

Maria Freixas, membre de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina

Avui he sentit molt. Aquesta nit m'he llevat un munt de vegades recordant el dia en què Israel va assaltar la Flotilla i en tot el que vam passar. Avui he pensant en Jenin i el teatre de la llibertat, he caminat per Palestina a través dels records i he mirat de posar-me a la pell dels meus companys i companyes. Avui he pensat en Vittorio infinits cops i he intentat sentir-lo. El cor se m'ha encongit tant, per ell i per Palestina, que no m'he pogut amagar les llàgrimes ni les tristors en cap butxaca. Parlant amb la Salam i l'Ashraf m'he adonat que volia tornar a Palestina, ser amb ells, perquè la tristesa de les seves mirades m'ha colpejat de nou. Avui hem plorat la mort de Vittorio com si fos un palestí o un company proper. Independentment

de qui s'amagui darrere d'aquesta acció miserable, és clar que qui hi surt guanyant és l'Estat sionista. Però les reaccions immediates, com han estat les mostres de solidaritat refermant el suport al poble palestí i el boicot a l'estat d'Israel, i també l'admirable gest de la mare de Vittorio anunciant que navegarà amb la propera flotilla que intentarà tornar a trencar el bloqueig, esdevenen un alè de resistència i tendresa compartida. Fa mal, i sobretot molta ràbia, però malgrat que aquest pretengui ser un cop dur contra la solidaritat internacionalista, continuarem lluitant per Palestina i per un món just. Avui he pensat en les vegades que he estat allà i en tot allò que he conegut i après. Tot i haver caigut avui, només ens queda aixecar-nos i continuar lluitant.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La llet i els drets humans a Perú i Colòmbia

Miquel Carrillo

“Què té a veure que els consumidors a Perú i Colòmbia comprin la llet més barata, gràcies als acords de lliure comerç que signaran amb la UE, amb la protecció dels drets humans a aquells països?”. Això ens preguntava un diputat al Parlament quan una missió de defensors dels drets humans i entitats que els donem suport, va anar a explicar els impactes del tractat en procés de ratificació. De declarar-se de caràcter mixt, comercial i polític, tindriem l'ocasió de conèixer el seu contingut i debatre sobre la conveniència d'aprofundir els nostres lligams amb països on es violen de manera sistemàtica els drets humans, ja que caldria l'aprovació de cada país. Inexplicablement, ni al Congrés ni al Parlament, no hem obtingut cap compromís ferm per fer-ho possible.

La llet, tenir l'oportunitat de produir-la i alimentar-se amb ella, i no dedicar-se només a exportar petroli o oli de palma per satisfer el nostre consum, té a veure amb els drets humans. Aquests acords són una de les poques eines que tenim per forçar els estats peruà i colombià a no assetjar i criminalitzar els moviments ecologistes i els pobles indígenes que s'oposen a l'espoliació dels recursos naturals. La UE i els seus estats membres tenen una bona oportunitat de demostrar el seu compromís real amb els drets humans.

Generació (elèctrica) ni-ni-ni

Oriol Travesset Baró

Fa uns mesos, llegint un diari, vaig descobrir que algun il·luminat havia ideat un nou terme força irritant: la generació ni-ni (ni estudia, ni treballa), referint-se a l'estat actual d'alguns joves. Aquí em permetré el luxe de rebatejar l'energia de moda dels últims dies, l'energia nuclear, en endavant energia ni-ni-ni: ni neta, ni barata, ni segura.

No podem considerar neta una tecnologia que deixa residus amb un temps de vida mig de 100.000 anys, posant en seriós risc el medi ambient i els nostres descendents.

En contra del mite establert, tampoc és una energia barata; qui la defensa en termes econòmics, no ens explica com fa els càlculs per demostrar aquesta suposada ganga, doncs parteix de la premissa que el govern subvencionarà generosament la inversió inicial i que, un cop amortitzada la central, també es farà càrrec de la gestió dels residus. Mostra inequívoca d'aquest fet és que a l'Estat espanyol no es construeix una nova central des de 1984, i vull recordar que la moratòria nuclear va finalitzar l'any 1997.

Finalment, l'energia ni-ni-ni, tampoc és segura. La trista actualitat fa que sobrin les paraules.

. EDITORIAL

GAL: el terrorisme d'Estat surt gratis

Al'Estat espanyol, es dona un dels escenaris més peculiars de les autoanomenades *democràcies europees*. El govern del PSOE, encapçalat per Felipe González, va crear grups de policies i parapolicies que es dedicaven a exterminar independentistes de l'esquerra *abertzale*. És el que es va conèixer com a Grups Antiterroristes d'Alliberament (GAL). Alguns dels seus integrants eren membres dels *cossos i forces de seguretat* de l'Estat, però d'altres simples mercenaris contractats amb els diners provinents dels fons reservats dels ministres Barrionuevo i Corcuera. Avui dia, tot això ja no és la tesi agosarada d'un periodista d'investigació, ara ja s'explica als quatre vents amb entrevistes en portada al diari *El País* o durant les declaracions del darrer judici celebrat la setmana passada. Però

si la *justícia* és imparcial, independent i justa, per què no detenen González per tot allò succeït durant els anys foscos dels 80? Com a mínim, estariem parlant de delictes d'encobriment d'assassinat, actes terroristes, segrestos i tortures, etc... Tot plegat demostra que la *justícia* no existeix al País Basc, on el govern ha decretat la impunitat dels seus crims i encara retribueix els assassins que els van cometre. Matar és gratuït en cas que les víctimes siguin membres de l'esquerra *abertzale*. El més preocupant és que periodistes i sectors polítics autodefinits d'esquerres també hagin fet la vista grossa i romanguin callats. Sense el silenci dels *progres*, no hauria estat possible tanta impunitat i, això, sens dubte, ha allunyat una pau que ara sí que sembla propera; i no pas gràcies a ells.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem treballat alguns dies amb l'agradable so del tallador de parquet i altres delicadeses. Són les coses que tenen els trasllats i les obres de condicionament de locals. Però bé, per poc que hagueu okupat alguna casa, sabreu de què parlem :). De fet, ahir diem que, amb tants canvis de local, en comptes del *Com s'ha fet?* haurem de fer l'*On s'ha fet?*. I encara més, mentre escrivim aquestes línies, algú s'ha quedat tancat al lavabo, que està a mig condicionar; mitja redacció està intentant obrir la porta.

A part d'això, us convidem a visitar-nos el dissabte 23 d'abril, dia del llibre, a les nostres parades de les Rambles de Barcelona. Serem allà tot el dia. Una és la parada número 95 (la Rambla, 83), banda Llobregat, davant del carrer Petxina. L'altra és la parada 242, banda Besòs, davant del carrer de la Banca, a l'alçada del Museu de la Cera.

Finalment, recordar, que la setmana que ve, tot i que molta gent faci festa, la DIRECTA sortirà al carrer com cada dimecres. Perquè els moviments socials mai no s'aturen. Fins la setmana que ve, salut!

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciator.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NoCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Sigui quina sigui la meva decisió

Laia Alsina Garrido
directa@setmanaridirecta.info

Decidir. El dret de fer-ho. Sobre el propi cos. Amb el temps, les dones hem anat reclamant un terreny que mereixíem. El de decidir que es tracta del dret a avortar. Una opció perseguida i condemnada encara per alguna sectors de la societat, però que cada vegada ha pres més força i que en el que no volem ni un pas enrere.

Hi ha però una altra decisió que encara juga a segona divisió: la de parir com nosaltres decidim. Se'n parla. Se n'escriu. Es reivindica. Però encara som a anys llum de poder dir la nostra. Hem de recórrer encara un llarg camí per a què dues paraules ben senzilles

tinguin ple significat: part respectat.

Vull poder decidir. I que es respectin les meves decisions.

Vull decidir si pareixo a casa o a un hospital. Vull triar si passejo, escolto música o em monitoritzen mentre espero ser mare. Vull decidir si vull anestèsia o un part natural. Vull ser jo qui triï si pareixo dreta, estirada, asseguda o dins l'aigua. Vull decidir (volem decidir) que el meu company serà al meu costat en tot moment. Vull decidir si em sembla bé una episiotomia, o que em rasurin el pubis, o si no ho vull pas. Vull poder dir ben alt i que se m'escolti, que no desitjo que em trenquin la bossa de les aigües, o que ho vull que ho facin quan una professional ho consideri necessari. Vull que se

m'escolti si no accepto oxitocines de manera artificial o si estic disposada a que me n'administren. Vull poder decidir, i que se'm respecti, que el meu fill sigui amb nosaltres en tot moment, que no se l'enduguin, que el primer contacte que tingui amb una pell sigui la meua, amb la meua olor, amb la meua escalfor, i la del seu pare. Vull decidir marxar a casa perquè no estic malalta, perquè tinc el dret a escollir no passar tres dies en un hospital si tot ha anat bé. Vull decidir si la llet materna és la meua tria o si ho és un biberó. Perquè la decisió no és dels altres.

I es que d'una vegada per totes jo vull -nosaltres volem- decidir. I no vull ser jutjada per decidir. Siguin quines siguin les meves decisions.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JORDI BORRÀS

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info – il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Somolinos Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARÉSME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 19

, així està el pati

Les pressions de l'Ajuntament
provoquen un suïcidi | PÀG. 8

La lluita contra els cultius
transgènics | PÀG. 9

Cinc detingudes en un fals
desallotjament | PÀG. 9

La degradació que afecta els
parcs de Barcelona | PÀG. 12

PERE TUBERT

BARCELONA · LES PLANTILLES DEIXEN EN EVIDÈNCIA LA NEGACIÓ DE FETS DEL CONSELLER I DONEN DETALLS DE L'ABAST DE LA TISORADA

Les mobilitzacions contra la retallada a Salut es consoliden i esdevenen massives

El ritme de manifestacions, talls de trànsit i concentracions és gairebé diari als centres i barris afectats i més de 20.000 persones omplen de gom a gom la plaça de Sant Jaume

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Les mobilitzacions contra les retallades al Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya es consoliden. El ritme de manifestacions, talls de trànsit i concentracions és gairebé diari als centres i barris afectats. A més, quan les mobilitzacions són centralitzades i unitàries, esdevenen massives. A mesura que avancen

Les rondes Litoral i de Dalt, l'autovia de Castelldefels, la ronda del Mig, la Diagonal i el carrer Urgell són alguns dels punts on s'han organitzat protestes

les setmanes, ens apropem més al 27 d'abril, data límit imposada pel Departament a les gerències dels hospitals per presentar els plans de mesures d'estalvi i, per tant, es coneixen més detalls sobre l'abast de les retallades.

Mobilitzacions massives

13 d'abril. 13h. Les gran artèries de Barcelona es col·lapsen. Les plantilles d'hospitals i centres d'atenció primària s'han coordinat i han tallat el trànsit a les vies més properes als seus centres. La ronda Litoral, l'autovia de Castelldefels,

La plaça de Sant Jaume no pot acollir tota la gent que va participar a la concentració contra les retallades als serveis públics

la ronda de Dalt, la ronda del Mig, l'avinguda Diagonal i el carrer Urgell són alguns dels punts on centenars de treballadores i usuaris han aguantat el so dels clàxons i els motors. Han aturat la ciutat durant una hora. L'endemà a les 15:30h, mig miler de persones baixen des de la Vall d'Hebron en marxa fins a la plaça Sant Jaume, on la totalitat de sindicats d'ensenyament i sanitat han convocat una mobilització contra les retallades als serveis públics. Triomf rotund. Més de 20.000 persones omplen de gom a gom la plaça i en bloquegen els accessos. Durant més d'una hora, se senten crits que demanen la

dimissió de Boi Ruiz i exigeixen que s'aturi en sec la política de fets consumats duta a terme pel Departament, que nega els fets, sense més. Espontàniament, un grup de gent es dirigeix al Parlament i és seguit per la resta. D'altres pugen per la Rambla i tallen el trànsit als carrers Pelai i Fontanella. Al Parlament, les rodegen cotxes de gamma alta al crit de "No tenim pa per tant de xoriço" o "Amb aquest cotxe, paguem tres quiròfans". Grups procedents del Parlament tallen fins a dos cops consecutius la ronda Litoral.

19 d'abril. Una assemblea de treballadores i usuaris dels barris

de l'Eixample, Gràcia i el Guinardó; s'agrupen en una assemblea per discutir les mobilitzacions futures. Posteriorment, 200 persones marxen des de l'Hospital de l'Esperança fins a la seu de CiU del carrer Còrsega, passant per la seu del districte. Durant el trajecte, es pregunten: "Artur Mas, a quina mútua vas?". També clamen contra el tancament dels serveis d'urgències de nit, els quiròfans de la tarda i les plantes on hi havia pacients d'estada llarga.

Retallades arreu

La realitat és tossuda. Les declaracions del conseller, que ha negat

les reclamacions del personal sanitari, topen frontalment amb les mesures que s'estan prenent als hospitals d'arreu. A la Vall d'Hebron, es tancaran 1.465 llits entre l'abril i el setembre; del total, 134 són de malaltes crítiques. Es disminuiran entre 2.600 i 4.000 intervencions quirúrgiques anuals, es tancaran setze sales d'operacions durant l'estiu, es reduiran els contractes eventuais d'entre 800 i 1.000 treballadores i es cobriran únicament el 50% de les jubilacions. A l'Hospital Clínic, es podrien tancar fins a 521 llits i se suprimiran els quiròfans a la tar-

A la Vall d'Hebron, es tancaran 1.465 llits entre l'abril i el setembre; del total, 134 estan relacionats amb les malalties crítiques

da, fet que "farà augmentar les llistes d'espera entre tres i cinc mesos", segons la CGT. També es reduiran 105 llocs de treball fix, es deixaran de contractar 300 persones suplents i es tancaran les urgències del carrer València, així com proves diverses. Les retallades s'estenen arreu de manera més o menys similar a aquests casos. Les mobilitzacions també. L'1, el 9, el 10 i el 14 de maig són algunes de les dates que explicarem, amb més detall, a les pròximes edicions.

, així està el pati

EL PRAT • MEDI AMBIENT DEPANA denuncia abocaments incontrolats al delta del Llobregat

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'entitat ecologista DEPANA ha denunciat uns abocaments d'aigües residuals que s'estan produint des de fa dos mesos a l'àrea del delta del Llobregat, provocats pel polígon industrial Mas Blau, situat al Prat de Llobregat. Segons l'organització, els abocaments "són un volum important d'aigües fecals, on es barregen detritus humans amb residus industrials" i procedeixen "d'una canalització que va a parar directament a la llacuna del Remolar", una zona que es troba dins els espais protegits de les Reserves Naturals del Delta del Llobregat i que, a més, és un lloc on es concentra una gran quantitat de banyistes durant l'estiu.

Aquest canal delimita el polígon (on se situen empreses de la construcció, químiques o automobilístiques) amb l'aeroport del Prat i és un indret on, amb el pas del temps, hi ha crescut vegetació autòctona d'aigüamolls i també ha estat utilitzat per la reproducció de diverses espècies d'aus com el martinet o el camallarga. Però pels grups ecologistes el més preocupant és que el canal desemboca al Remolar, "on habiten i es reproduïen moltes més espècies", motiu pel qual DEPANA ja ha informat d'aquesta situació a la fiscalia de Medi Ambient. De fet, el descobriment dels abocaments es va pro-

El bernet pescaire o el corb marí han desaparegut de la zona

duir quan membres de l'entitat van observar que havien desaparegut la totalitat de les aus que un mes abans abundaven a la zona com el bernet pescaire o el corb marí (senyal del bon estat de l'aigua de l'indret). DEPANA va informar l'Ajuntament i l'empresa encarregada del clavegueram del polígon dels abocaments, però no en van fer cas. Finalment, l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), després de fer unes proves al canal, va emetre un informe dient que els resultats "entraven dins dels paràmetres normals", tot i que, des de DEPANA, José García ha declarat que "no és possible que les proves s'hagin fet al mateix canal", ja que, "només acostant-t'hi, ja percep l'olor i veus la porqueria que hi ha".

ESPLUGUES LLO. • L'AJUNTAMENT POSA UN MUNT DE TRAVES AL PROCÉS D'OBERTURA D'UN RESTAURANT WOK

La família acusa militants del PSC d'haver provocat el suïcidi d'un restaurador xinès

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La família d'un xinès resident a Esplugues de Llobregat assenyalava dos militants del PSC que treballen a l'Ajuntament com a instigadors del suïcidi de l'home, que feia mesos que intentava obrir un restaurant de cuina del seu país al municipi. El cas es remunta força mesos ençà, quan l'ara difunt va adquirir els baixos d'un edifici de nova construcció ubicat a uns terrenys de recent expansió urbanística de la ciutat, just davant de la benzinera limítrof amb la ronda de Dalt. En aquesta promoció, els habitatges s'han venut amb l'etiqueta d'alt estànding i alguns

La persona d'origen xinès va complir totes i cadascuna de les peticions del consistori

dels nous residents no han volgut acceptar la presència d'un restaurant xinès a la seva escala. Segons denunciïn les famílies del mort, una de les veïnes -que és militant del PSC i treballa com a recepcionista a l'edifici de l'Ajuntament- va endegar una batalla personal contra l'establiment de menjar xinès. Diverses fonts han explicat a aquest setmanari que el que va passar a partir d'aleshores va ser "una veritable marató d'entrebancs per evitar donar els permisos d'obertura" al restaurant Wok. Obres d'estanquitat, alçada de la xemeneia de fums i d'altres

El restaurant Wok s'ubica a la planta baixa de l'edifici de pisos de luxe on viu la militant del PSC que treballa a l'Ajuntament

requisits van ser el full de ruta per posar pals a les rodes a l'obertura de l'establiment al públic. La persona d'origen xinès, però, va complir totes i cadascuna de les peticions del consistori, fet que el va portar a endeutar-se amb un familiar que actualment resideix a la Xina. Quan ja semblava que tot estava en regla, el secretari de l'Ajuntament d'Esplugues -el també socialista Pedro Carmona- li va denegar el permís d'obertura i va tornar a posar sobre la taula nous requisits. El mateix Carmona havia estat l'encarregat de comunicar els impediments tècnics que fins aleshores havien impedit la legalitat del futur Wok. Davant la impossibilitat de superar tanta trava, l'empresari es va sentir arraconat i impotent, sense més

sortida que el suïcidi. Aquest desenllaç trágic va desencadenar una acció de resposta de la comunitat xinesa, que va denunciar, amb

La comunitat xinesa assenyalava el regidor d'Urbanisme i dues funcionàries com a culpables

una concentració a les portes de l'Ajuntament el 12 d'abril, que el regidor d'Urbanisme, el secretari i la funcionària municipal que viu al mateix bloc de pisos eren els culpables de la mort. Altres testimonis recollits a peu de carrer

asseguren que, a l'edifici, es vivia un episodi de "racisme classista" des de feia mesos, pel fet que persones autòctones que s'havien comprat un pis de luxe "no volien tenir un comerç d'immigrants a la planta baixa". Ara, després d'aquest desenllaç tan dramàtic, el regidor d'Urbanisme, Enric Giner, ha manifestat: "Els tràmits per l'obertura del restaurant xinès es troben molt avançats; crec que d'aquí pocs dies se signaran els permisos". Mentrestant, a la vorera ubicada sota el porxo de l'edifici, se succeeixen les mostres de suport a la família afectada, amb rams de flors i ciris en record de la víctima i papers amb escrits improvisats on, entre d'altres coses, es diu: "Les espluguenques estem amb vosaltres".

ALBERT GARCIA

Aturen el Consell de Govern de la UAB per evitar 1.000 acomiadaments

Un centenar d'estudiants i treballadores de la UAB van aturar el Consell de Govern que s'havia de celebrar a la Casa de la Convalescència de Barcelona, el dijous 14 d'abril al migdia, per segona vegada en una setmana. Després de gairebé una hora d'obstaculitzar pacíficament el pas a les membres del consell amb cànctics contra les retallades, la rectora, Anna Ripoll, va optar per desconvocar la junta. A la reunió, que ja havia estat boicotejada dos dies abans per 200 membres del PAS, s'hi havia d'aprovar un document de mesures provisionals per reduir despeses durant els anys 2011 i 2012 amb l'objectiu de fer front a la retallada de 40 milions d'euros que aplicarà la Generalitat a la UAB. Segons un dels professors que barraven el pas a les membres del consell, el Pla de Sostenibilitat inclouria el cessament de la contractació, la política de no cobrir les baixes i la no renovació de places eventuales. Això suposaria l'acomiadament indirecte d'entre 1.500 i 1.700 membres del professorat i del PAS d'aquesta universitat, a més d'una major dependència de l'empresa privada. La responsable de premsa de la UAB, en canvi, assegura que encara estan estudiant les mesures i que aquestes "no seran definitives fins el 26 o el 27 d'abril". NORA MIRALLS

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS • S'HAN FET ACCIONS DE PROTESTA A BARCELONA, VALÈNCIA I ALACANT

El govern de l'Estat espanyol “és l'únic que tolera el conreu de transgènics a gran escala”

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Quinze anys després de l'assassinat de dinou agricultors i agricultores que exigien uns terrenys fèrtils per poder cultivar al municipi brasiler d'El-dorado dos Carajás, el 17 d'abril d'enguany s'ha tornat a celebrar una jornada mundial de lluita camperola. En aquest marc, s'han fet jornades i accions a Barcelona, València i Alacant. A la capital catalana, un grup d'activistes es va encadenar a les portes de la delegació del govern espanyol a Catalunya, a la confluència dels carrers Mallorca i Roger de Llúria. Sis persones van lligar els seus braços a cadenats coberts amb tubs de plàstic i van conformar una cadena humana davant les reixes exteriors del pati de l'edifici. Unes altres 40 persones els van donar suport des de la vorera repartint fulletons i informant les vianants que passaven pel carrer. Una hora més tard, van aparèixer

ALBERT GARCIA

Les activistes s'encadenen a la façana de la Delegació del Govern de Barcelona

diversos agents dels Mossos d'Esquadra, que van tallar les cadenes amb una serra i van identificar el grup d'activistes. L'acció va ser reivindicada pels Grups d'Afinitat Antitransgènics, que també van protagonitzar una protesta similar a les portes de la subdelegació del govern a Alacant, on es va abo-

car un sac de llavors de panís transgènic, mentre es mostrava una pancarta amb el lema *Transgènics, prohibició ja!*. Segons van denunciar les activistes, “fa més d'una dècada que el govern de l'Estat espanyol ha defensat pràcticament en solitari el conreu de transgènics a la UE i és l'únic país

que ha tolerat el seu conreu a gran escala”. Les grans potències agrícoles europees, l'Estat francès i Alemanya, juntament amb altres set països europeus, ja han prohibit aquest tipus de conreus dins les seves fronteres a causa dels “impactes socials i ambientals dels conreus transgènics, la impossibilitat de coexistència entre una agricultura convencional i una agricultura convencional o ecològica i pels seus efectes sobre la salut”. Segons dades del Ministeri d'Agricultura, actualment, es conreen prop de 60.000 hectàrees de blat de moro modificat genèticament. A més, l'any 2010, l'Estat espanyol va acollir el 42% dels experiments amb transgènics a l'aire lliure de la UE.

En el marc d'aquestes lluites, la Plataforma per la Sobirania Alimentària de València també va organitzar activitats de sensibilització contra els productes modificats genèticament durant la setmana compresa entre el 12 i 16 d'abril.

ALBERT GARCIA

Marató policíaca de desallotjaments

Una de les set subunitats de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra (antidisturbis), formada per set furgonetes, cadascuna d'elles plena amb set agents, va protagonitzar tres desallotjaments la setmana passada. El primer va ser el dimarts 12 d'abril a Molins de Rei, al CSO El Eskondite. Aquella mateixa tarda, una manifestació de protesta també va ser reprimida pels mateixos agents. L'endemà a la matinada, van assaltar la casa l'Encoberta, a la carretera de Sants de Barcelona. Durant tot el matí, desenes de persones es van concentrar a la carretera de Sants i van tallar el trànsit mentre es feia el desallotjament. Algunes veïnes van repicar cassoles des dels balcons en senyal de suport. L'edifici és propietat de la Caixa Xeral portuguesa, que, després de fer fora la desena de persones que hi vivien -dues d'elles s'hi van encadenar i van ser detingudes durant unes hores-, va enviar paletes per destrossar els terres i les parets. El divendres 15 d'abril, la mateixa unitat va assaltar una casa del carrer de l'Est (darrera del Liceu) i va identificar les quinze persones que hi vivien. J.R.

Acció contra la imposició de la religió a les universitats

La Plataforma Unitària de Feministes per la Laïcitat i en Solidaritat amb les companyes de Somosaguas va fer una acció reivindicativa el 13 d'abril a la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona per donar suport a les estudiants detingudes per “profanació d'un temple religiós” arran de la performance que van fer el 10 de març a la capella del campus madrileny. A les 2 del migdia, més d'un centenar de persones amb vestimenta fosca i màscares es van reunir al metro de Palau Reial i van endegar una processó encapçalada per una sacerdotessa i una gran pintura amb una dona crucificada sobre una creu lila en direcció a la capella catòlica ubicada a la Facultat d'Economia i Empresa, mentre llançaven cànctics fent referència a algunes de les víctimes de l'Església. Quan van arribar als accessos de la capella, van llegir dos manifestos i es van enumerar les més de 30 entitats que donaven suport a l'acció. La processó va continuar fins a l'avinguda Diagonal de la ciutat de Barcelona, on les manifestants van tallar la circulació prop de quinze minuts. REDACCIÓ DIRECTA

ANGEL MONLLÉO

MANRESA • LLUITA

Cinc detingudes en un fals desallotjament de la ZTA Banzai

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Cinc persones pertanyents a la Zona Temporalment Alliberada Banzai (ZTA Banzai) de Manresa van ser detingudes el 15 d'abril a la tarda, acusades d'estar okupant. Malgrat que l'edifici està okupat des de fa quatre anys, els efectius dels Mossos d'Esquadra van actuar com si les habitants estiguessin okupant l'espai de nou. Les afectades han expressat que “la policia va intentar entrar a l'edifici” i “no va fer cas” de les seves argumentacions. Elles van explicar que “l'edifici estava alliberat des de feia quatre anys”, que “ja hi havia un procés civil obert” per aquella causa i que, per tant, “no hi ha possibilitat d'una nova acusació”. De fet, l'edifici està pendent d'una data d'execució de desallotjament arran del procés civil obert des de fa més d'un any. Tot i així, els efectius d'antidisturbis van procedir a la detenció i les cinc persones van ser traslladades a la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Manresa; una d'elles va ser alliberada al vespre pel seu estat d'embaràs. Les

Quatre persones han fet nit a la comissaria dels Mossos de Manresa

quatre detingudes van fer nit a la comissaria i van passar a disposició judicial el matí següent. Després d'haver-los pres declaració de forma individual, les van deixar anar cap a quarts de 4 de la tarda del 16 d'abril. Paral·lelament, els grups de suport i col·lectius de la ciutat es van concentrar davant dels jutjats. Malgrat la presència policial i d'efectius antidisturbis, que van protagonitzar algun moment de tensió i van practicar algunes identificacions, una trentena de persones van poder donar suport a les detingudes. Malgrat l'acusació d'usurpació, resten algunes incògnites respecte a l'actuació. Les cinc persones han estat acusades d'usurpació, tot i que el cas ja s'estava cursant. El més important, però, és que la ZTA Banzai continua alliberada, ja que, en el moment del desallotjament, l'edifici no va ser tapiat ni se li va canviar el pany de l'entrada. L'actuació dels Mossos en aquest cas genera noves incerteses de com actuarà la policia davant futurs espais okupats, ja que, en l'afer Banzai, no s'ha tapiat l'edifici però s'han detingut persones que han estat acusades penalment.

, així està el pati

PAÍS VALENCIÀ • DESENES DE MILERS DE PERSONES OMPLEN LA MANIFESTACIÓ DEL 25 D'ABRIL I LES TROBADES D'ESCOLA VALENCIANA

València acull la marxa per la llengua més concorreguda dels darrers anys

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

Desenes de milers de persones van col·lapsar el centre de València el dissabte 16 d'abril durant la manifestació de commemoració de la batalla d'Almansa més concorreguda dels darrers anys. Seguint una banda de Moros i Cristians dirigida pel compositor Carlos Santos, les manifestants van omplir de gom a gom el quilòmetre i mig que separa les Torres de Serrans de les de Quart. L'apagada de TV3 al País Valencià el mes de febrer passat ha estat el leitmotiv de la convocatòria d'enguany, però darrere l'assistència massiva a la marxa es podia percebre la indignació i el cansament que genera l'actual govern valencià -marcat per la corrupció, la mala gestió i les actituds antide-mocràtiques- entre bona part de la societat. "Açò és la nostra plaça Tahrir", va declarar el president d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV), Eliseu Climent, a Europa Press, en referència a la revolta egípcia.

La marxa ha estat convocada per Acció Cultural amb el suport de sindicats i moviments socials i culturals

La manifestació va ser convocada per la mateixa ACPV amb el suport de diferents sindicats i moviments socials i culturals, molts d'ells amb els seus propis plets amb la Generalitat, com la Federació de Societats Musicals de la Comunitat Valenciana o la Plataforma per la Llei de la Dependència, greument afectades per les retallades pressupostàries. Però el gruix de manifestants el van posar la densa xarxa d'associacions locals valencianistes que poblen totes les comarques catalanoparlants i que es van desplaçar massivament fins al cap i casal. Els blocs més nombrosos no eren els dels partits o sindicats -alguns com CCOO i UGT van renunciar a fer-se visibles tot i convocar la manifestació oficialment- sinó els que formaven la gent dels pobles, sovint amb les seves pròpies reivindicacions.

A més de participar massivament a la manifestació, l'esquerra independentista va marcar una

Manifestació a València contra el tancament dels repetidors que oferien el senyal de TV3

agenda pròpia, amb un acte unitari la vigília del 16, una manifestació juvenil a Llíria (Camp del Túria) el mateix dissabte al matí i un concert a la nit

Trobades d'Escola Valenciana
La manifestació ha coincidit amb el clímax de les Trobades que organitza Escola Valenciana des de fa 26 anys. Aquests aplecs

mobilitzen la comunitat educativa i la societat civil arreu de les comarques catalanoparlants del País Valencià amb la presència de desenes de milers de nenes i nens

amb les seves famílies. L'edició d'enguany es va iniciar el 3 d'abril a Sagunt i Alacant i es clourà el 4 de juny a Rellu i Ibi, després de passar per dinou poblacions, inclosa Barcelona. Però han estat els dos darrers caps de setmana els que han acumulat més trobades: concretament, el divendres 15

És un rècord que Escola Valenciana relaciona amb l'amenaça del PP de suprimir l'educació en valencià

d'abril es van celebrar a Xixona (l'Alacantí), el dissabte 16 a Castelló (La Plana), Atzeneta (Vall d'Albaida) i Silla (Horta Sud) i el diumenge a València, amb la participació conjunta de més de 100.000 persones segons l'organització. Tot un rècord que Escola Valenciana relaciona directament amb l'amenaça del PP de suprimir l'ensenyament en valencià si guanya les properes eleccions.

HORTA NORD • ÀNGEL MARTÍ, GERENT D'ESCOLA VALENCIANA I COORDINADOR EN AQUESTA COMARCA

"La gent vol ensenyament en valencià i nosaltres l'ajudarem"

Àlicia Moragues
horta@setmanaridirecta.info

Com van començar les Trobades d'Escola Valenciana?
Al principi se'n van fer dos i, poc a poc, han anat expandint-se. Enguany, per exemple, a Burjassot, a l'Horta Nord, hi hem celebrat la vint-i-quatrena edició. Hi participen els 56 centres educatius de la comarca que tenen línia en valencià fent tallers, jocs i activitats per a xicotets i grans.

Com veieu l'anunci del conseller d'Educació de suprimir la garantia d'ensenyament en valencià?

És la nostra batalla actual. Hem fet un crit a la comunitat educativa perquè ixca a les Trobades i acabem d'encetar una campanya per fer base a les escoles en previsió del que ens puga vindre. L'anunci del conseller no es generós: hi haurà una única línia d'ensenyament i prou. Nosaltres també hi estem a favor, però que siga en valencià, que és la llengua mino-

ritzada. A més, per una raó exclusivament acadèmica i no política: està demostrat, fins i tot per l'Institut d'Avaluació Educativa de la Generalitat, que tots aquells que comencen la immersió lingüística en valencià tenen millors resultats per a l'estudi de qualsevol llengua estrangera. **Quina resposta esteu tenint?** Està sent màxima. La trobada d'hu-

i, en unes altres condicions, haguera pogut tenir un terç menys de participació. Això vol dir que la gent vol ensenyament en valencià i nosaltres l'ajudarem.

Per què hi ha tanta diferència entre la quantitat de gent que assisteix a convocatòries com aquesta o les de TV3 i els resultats electorals?

Nosaltres demanem als partits

institucionals que facen un crit a favor de l'ensenyament en valencià i que sàpiguen traslladar les demandes del moviment cívica a la política parlamentària. Això és quelcom que han de fer ells, nosaltres com a federació, no ens immiscim, partim de la base que la llengua és el poble i que, per tant, qui l'aprenega, que la utilitze, però no de forma partidista.

Els partits no acaben assolint els compromisos necessaris amb la nostra llengua?

No ho acaben fent perquè no acaben usant-la amb naturalitat, que és de l'única manera que nosaltres identificaríem la defensa de la llengua amb una organització política.

Hi ha una intenció d'invisibilitzar Escola Valenciana?

Evidentment, però la realitat és la que és i, diguen el que diguen, la gent ho sap. Per exemple, a Burjassot, tenim la seu de Canal 9 i no hem vist les seues càmeres.

, així està el pati

FRANJA DE PONENT • EL GRUP ESPANYOLISTA FACAO ACUSA ICF DE SER UNA ENTITAT "PANCATALANISTE" I LA PORTA ALS TRIBUNALS

Iniciativa Cultural de la Franja rep denúncies per defensar el català

El Casal Jaume I de Fraga va quedar en aquest estat després de l'atac del GAV

Els grups feixistes es manifesten el setembre de 2003 a Saragossa contra el català

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

La Federación de Asociaciones Culturales del Aragón Oriental (FACAO) fa més d'una dècada que intenta negar que es parla català a la Franja de Ponent. Per aconseguir aquest objectiu, la FACAO també ha utilitzat els tribunals per atacar les defensores de la llengua

El Casal Jaume I de Fraga va rebre l'atac del Grupo de Acción Valencianista

catalana i ha interposat dues querelles per injúries a quatre persones que formen part de l'entitat Iniciativa Cultural de la Franja (ICF). Les persones acusades van ser absoltes en el judici relacionat amb la primera querella, mentre que el segon judici, que es va celebrar el 13 d'abril al jutjat penal número 1 d'Osca, es va suspendre fins el 18 d'abril de 2012,

ja que només es van presentar tres dels sis testimonis de l'acusació particular; això ha fet que s'imposés una multa de 500 euros a cadascuna d'aquestes persones per faltar al judici sense justificació. El principal acusat del segon judici és el membre d'ICF Manel Riu, a qui li demanen 12.000 euros per un presumpte delictes d'injúries que s'hauria comès quan va acusar de "feixistes" -al llibre *Em dic Mireia (i el meu cony es diu Carlitos)* i a diversos blocs d'Internet- les entitats adscrites a la FACAO.

Accions ofensives

El Casal Jaume I de Fraga va acollir els actes relacionats amb el Correllengu de l'any 2003, però el local va rebre l'atac del Grupo de Acción Valencianista (GAV), que, segons ICF, "va ser cridat per la FACAO". Els membres del GAV van destrossar el local i van fer pintades a la façana on es podia llegir "Fora d'aci" o "Fora de Fraga". A més, els membres del GAV van seguir les persones que van organitzar el Correllengu i van arrencar els cartells que anunciaven

l'acte minuts després que fossin penjats. Després d'aquests fets, el que era el president de FACAO en aquells moments, Àngel Hernández, va publicar un article a la revista *SOM*, que, sota el títol "Èxit del contracorrellengu" i amb fotos de les destrosses, va servir per felicitar els

membres del GAV per les seves accions ofensives contra el Casal Jaume I. Al text, Hernández va reconèixer que el GAV va atacar el local i va arrencar cartells i va escriure frases com "no nos fareu catalans" i "és una casal pancatalaniste". Després de produir-se l'atac, ICF va denun-

ciar els fets al seu bloc d'internet (<http://franja.wordpress.com/>) i es va crear l'espai web titulat *Lo cacao de la FACAO* (<http://locacoadelafacao.wordpress.com/>), on es relaciona el grup d'Àngel Hernández amb grups d'extrema dreta. La denúncia dels atacs que ha fet ICF i la publicació de textos on es relaciona la FACAO amb grups d'extrema dreta és el que ha motivat les denúncies per injúries.

Protesta contra el català

Dies abans de l'atac al Casal Jaume I de Fraga, el 18 de setembre de 2003, la FACAO va participar en una manifestació celebrada a Saragossa que presentava el lema *No a los Países Catalans. Aragón, Valencia y Baleares no hablamos catalán*. A la protesta, hi van participar membres del GAV, del Centre Cultural Mallorquí-Plataforma en defensa de sa llengua balear (CCM-PDLB) i de Democracia Nacional de Montsó-Barbastre i de Saragossa.

> Violència i pseudociència

Manel Riu defineix la FACAO com "una associació fantasma formada per vint persones que fan molt soroll dient que a la Franja no es parla català, sinó aragonès oriental" i com "una conjunció de persones d'extrema dreta perillosa i de *frikis* visionaris". El membre d'ICF manifesta: "Tenen odi a tot allò català; ells es pensen que, si es reconeix que es parla català a la Franja, tothom se sentirà català. S'inventen que existeix l'aragonès oriental i ortografies especials perquè el català no sembli català. Ells ho fan tot en castellà

menys els concursos literaris, però els seus escrits en català són en català mal escrit. Per defensar això, s'han aliat amb España 2000, Democracia Nacional i el GAV. Ara, tenen relacions amb uns de Saragossa que es diuen No hablamos catalán, que reben el suport de Ciudadanos i UPyD d'Aragó". El president anterior era Àngel Hernández, que és de Fraga i és qui va signar l'article de la revista *SOM*. El secretari és Héctor Castro, que "va militar al Partido Aragonés (PAR), formació que va representar l'aragonisme més ultra, espanyo-

lista i anticatalà". Riu indica que Castro "va fer uns quants viatges al País Valencià per reunir-se amb la gent del GAV". Un altra persona relacionada amb la FACAO és Jorge Borrás, que "feia els articles de la seva pàgina web i va militar a la Falange fins els anys 2000-2001". Finalment, Manel Riu parla d'una persona que no té contactes amb l'extrema dreta i que es diu Julián Naval. Riu manifesta que Naval és "un historiador aficionat que publica llibres i textos i que sempre troba indicis que el català que es parla a la Franja no és català".

"L'estudi del català i l'aragonès és voluntari"

Parlem de la situació lingüística a la Franja amb Manel Riu, que és professor d'institut a Tremp i coautor de la novel·la de sexe, d'humor i política *Em dic Mireia (i el meu cony es diu Carlitos)*, que ha escrit amb la també professora de secundària Mir Roy.

Quina és la feina que fa ICF?
És una federació d'entitats culturals que està formada per l'Associació Cultural del Mataranya, l'Institut d'Estudis del Baix Cinca, els consells locals de la Franja (Llitera) i el Centre d'Estudis Ribagorçans. Abracem les quatre macrocomarques de la Franja i promocióem el català i editem revistes com *Despertaferro* (únic mitjà de comunicació en català de la Franja) i llibres d'autors locals o

d'estudis sobre dialectes, costums o història local. També fem jornades i campanyes per reivindicar la llei de llengües d'Aragó, l'oficialitat del català, etc. A més, ens coordinem amb les associacions de defensa de l'aragonès i fem manifestacions conjuntes per demanar l'oficialitat de l'aragonès i del català.

Quina és la situació del català i l'aragonès a la Franja?

Abans del 22 de desembre de 2009,

que és quan es va aprovar la llei de llengües, era de desempar bastant absolut. Ara, es diu que la llengua oficial és el castellà, però que les llengües històriques són el català i l'aragonès. No dona caràcter d'oficialitat, però reconeix el dret d'adreçar-se a les institucions en català i aragonès. En l'àmbit de l'ensenyament, la situació és la mateixa que hi havia abans; les persones que volen estudiar català o aragonès ho fan de manera voluntària. A més, aquestes llengües s'estudien en hores extraescolars, és a dir, no es tracta d'assignatures que pertanyen al currículum. A la Ribagorça, la Lli-

tera i el Baix Cinca, entre el 90 i el 95-97 dels pares trien el català pels alumnes. Als llocs on s'arriba al 80% és perquè hi ha molta població immigrant, que tria les

classes de reforç. En el cas de l'aragonès, només hi havia tres professors en tot l'àmbit, però ara n'hi haurà a totes les escoles i instituts.

, així està el pati

BARCELONA • UNA RUTA BIÒFILA DENUNCIA LES ACTUACIONS DE LES INSTITUCIONS SOBRE ELS ESPAIS VERDS DE LA CIUTAT

La necrofília o el (sense) sentit institucional a Parcs i Jardins

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

“**L**a biofília és el nostre sentit de connexió amb la naturalesa i amb altres formes de vida de caràcter innat i producte evolutiu de la selecció natural que actua en espècies intel·ligents, la supervivència de les quals depèn de la connexió estreta amb l'ambient i d'apreciació a la pràctica de les plantes i dels animals. El contrari és necrofília”. Així és com comença la publicació editada per la secció sindical de la CGT a Parcs i Jardins amb motiu de la Ruta Biòfila a través dels parcs de Barcelona que organitzen juntament amb el Col·lectiu Agudells-Ecologistes en Acció Catalunya. Tot i que la ruta es fa amb el pretext de “descobrir l'entranable relació entre les barcelonines i la natura que les envolta” -motius aparentment biofils-, la ruta fa parada a cinc parcs i jardins de Barcelona caracteritzats, precisament, per l'actuació *necròfila* que l'Ajuntament de Barcelona o altres institucions han fet sobre ells al llarg de la història. És a dir, parcs

La política ‘necròfila’ del consistori ha fet que es tanquessin i es privatitzessin parcialment diversos parcs, com els Jardins Costa i Llobera

que han estat tancats i parcialment privatitzats, com és el cas dels Jardins Costa i Llobera del Parc de Montjuïc, dissenyats enmig d'una gran operació urbanística. També es pot destacar el cas del Parc del Centre del Poblenou, fet “per ser vist des dels hotels”; o dels parcs que s'han vist deteriorats per l'abandonament de la institució, com els Jardins del Laberint d'Horta. Tanmateix, aquestes actuacions necròfiles s'han vist contrarestades per moviments veïnals i ecologistes que, tossuts, s'hi han alçat en contra. La plataforma SOS Laberint, a Horta; les mobilitzacions contra el 22@ al Poblenou, o els projectes de Can Masdeu i Can Soler, a Collserola, són algunes de les resistències que han trobat “els voltors especuladors” que, segons els grups naturalistes, “sobrevolen la ciutat de Barcelona”.

Cinc anys tancats per culpa de l'Hotel Miramar

YOHANNA GUERRERO

Els Jardins Costa i Llobera són uns dels jardins més prestigiosos del món en el seu sector, segons el *New York Times*. Jardí de cactàcies situat a Montjuïc, des de 1970 va ser víctima de la construcció d'un túnel, fet per allunyar el trànsit d'un hotel de luxe i de la pràctica del tir al colomí. El tir al colomí, que es practicava des del Castell -al cim de la muntanya-, provocava autèntiques pluges de plom, que, un cop tocaven terra, mataven les plantes. Abolida aquesta pràctica el 1996 gràcies a la lluita del Col·lectiu Agudells i les jardineres de la CGT, els jardins van haver de fer front a l'arribada d'un hotel de luxe a uns jardins situats a tocar, els de Miramar. L'Ajuntament, inversor de la construcció de l'hotel

en un 10%, va tenir la pensada de construir un túnel per allunyar el trànsit rodad de l'hotel. La pensada va costar 6,9 milions d'euros i va suposar el desviament d'aqüífers i l'asseccament dels aiguaneixos del Poble-sec, que van provocar el trencament d'una canonada interior a causa dels lliscaments de terrenys. Les conseqüències: una reforma que havia de durar un any i havia de costar 2,5 milions d'euros ha esdevingut una obra que ha tingut el parc tancat durant prop de cinc anys i que ha costat 4 milions d'euros. Mentrestant, l'hotel s'ha quedat part dels jardins Costa i Llobera i s'ha situat privilegiadament davant els Jardins Miramar, que serveixen de parc privat durant recepcions i banquets.

Un parc contra-natura per ser vist des dels hotels

YOHANNA GUERRERO

El Parc Central del Poblenou és, segons una de les jardineres que hi treballa, Natàlia, “un parc fet contra-natura”. Dissenyat al mateix temps que el projecte urbanístic 22@ i com a enclavament clau de l'obertura de la Diagonal fins al Besós, Jean Nouvel no va tenir en compte les necessitats dels éssers vius. El parc està basat en un somni del famós arquitecte -també autor de la Torre Agbar. Per exemple, la pluja -un dels elements del somni- està representada per tot d'arbres plantats sense respectar el marc de plantació (separació necessària entre arbre i arbre perquè puguin créixer adequadament), cosa que està fent que molts arbres s'estiguin morint. Segons

Natàlia, “s'ha fet una mala selecció d'espècies, que ha propiciat la proliferació de plagues i no s'han tin-

gut en compte criteris de seguretat”, ja que “les branques d'alguns arbres penjen fins a terra i dificul-

ten el trànsit a peu”. De fet, és un parc dissenyat per ser vist des de dalt i, com diuen algunes veïnes, “per ser vist des dels hotels”. Cal destacar l'elevat cost de la construcció del parc (44 milions d'euros) o el fet que cada cadira valgui 6.000 euros. Un exemple del sense sentit que suposa aquest parc és el Pou del Món, una zona del parc on un camí descendent fet en forma d'espiral condueix a una petita construcció amb una tapa. A dins, hi ha una pantalla on s'hi hauria de veure Guayaquil (ciutat de l'Equador) a través d'una cam. L'arquitecte no va tenir en compte que, a Guayaquil, és de nit quan aquí és de dia i que, quan allà és de dia, aquí, el parc és tancat.

Parc públic deteriorat a 2,17 euros l'entrada

Els jardins del Laberint d'Horta són els jardins històrics més antics de Catalunya. L'Ajuntament de Barcelona va adquirir-ne la propietat l'any 1967 a canvi de la comutació d'uns terrenys a l'avinguda de Pedralbes amb la família Desvallès. Després de 40 anys de propietat municipal, diverses entitats ciutadanes denuncien el deteriorament i l'abandonament al qual estan sotmesos els jardins, el fet que s'hagi de pagar entrada des de l'any 1994 -excepte els dimecres i els diumenges- per gaudir d'un espai públic i que, una de les zones, el Jardí Eclèctic, romanguí tancada al públic. Un dels edificis que pateix més l'abandonament és el palau, on les balustrades, els es-

grafiat i els merlets es desdibuixen, s'esfondren les teulades i els pisos s'omplen de runes. El palau compta amb detalls neogòtics, barrocs i motius neoàrabs, fet que fa que les entitats el qualifiquin d’“inigualable” o “magnífic”. La deixadesa municipal no arriba, però, al Jardí Eclèctic, que continua tancat tot i que, al seu interior, hi trobem dos grans arbres catalogats d'interès local: un til·ler i un cedre. Per exigir la restauració del palau i reclamar l'obertura del Jardí Eclèctic el Col·lectiu Agudells i altres entitats com associacions veïnals, assemblees de joves, centres socials i sindicats van redactar el manifest *SOS Laberint d'Horta*.

MIRALLS

Mayo Fuster

“Hi ha una migració de creativitat activista cap a les corporacions”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Arquitectura amb “sentit comú”

pàg. 7

Quaderns d'Illacrua 58

DIRECTA 225

20 d'abril de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
X

A FONTS | AUTOORGANITZACIÓ: ENTRE EL VALLÈS I EL BARCELONÈS

Els horts al marge

Al llarg de les darreres dècades, la concentració de població i la proliferació d'infraestructures viàries ha usurpat una part important de sòl rural antigament dedicat a l'agricultura. Alhora, però, aquest desenvolupament mal planificat ha fet aparèixer espais intersticials que han estat aprofitats com a petites parcel·les agrícoles autogestionades. Per la seva concentració d'infraestructures, les comarques del Vallès i el Barcelonès han estat una zona de proliferació d'aquests horts al marge: al marge del creixement desbocat a què ens aboca el sistema, al marge del ritme que ens imposa la civilització.

Raquel Jiménez
afons@setmanaridirecta.info

Són les 9:30 hores d'un dia qualsevol en un tren de rodalies. El paisatge per la finestra és el testimoni que la vida passa; imaginem les vides de les altres persones que caminen entre els carrers que deixem enrere. Veiem ciutats que creixen, parcs, escoles i carreteres, el tren travessa el territori i ens ofereix una visita per la part del Vallès en contacte amb la gran Barcelona. Quan aquest paisatge és diari deixa de ser atractiu i algunes s'endinsen en llibres, telèfons hiperconnectats o auriculars i reproductors d'emapetrès. Diaris gratuïts oferiran entre companyes de feina o de viatge sempre les mateixes converses. De sobte, unes màquines treballen fent formigó i forats: l'AVE es construeix perquè guanyem velocitat i la mirada per la finestra deixi de mostrar el paisatge.

Un home ens mira des de fora, té una cadira de plàstic al costat. Mira com passa el tren i de seguida torna a la seva observació principal: el procés lent de creixement d'una beina de faves. Aquest hivern ha sembrat 50 mates. Ell i el seu veí tenen un hort entre les futures vies de l'AVE i les de Rodalies Renfe. Aquest espai intersticial ha estat el seu aliat perquè la seva salut sigui tan bona i les hores a casa ja no siguin tan llargues. No els agraden els bars. La dona els acompanya a l'hort i caminen una estona al dia, com els recomana el metge. A la tornada, portaran cebes tendres per a l'amanida i uns enciams per repartir entre els fills.

Aquesta imatge no és singular: els horts en precari són comuns al nostre entorn. Sorgeixen allà on es disposa d'aigua: el rec comtal, la llera d'un riu, riera o torrent, antigues sèquies, aqüífers molt superficials i pous artesanals. Per tant, també és una empremta d'història i d'enginy: encara romanen terres fèrtils com la que ha fet créixer l'economia rural del passat, ara recuperades per una altra agricultura: la urbana.

El camí a l'hort

Espais entre ciutats i asfalt, vies ràpides, rius canalitzats, ponts, vies de tren i línies d'electricitat: aquests són els

que avui coneixem com a espais intersticials, llocs que es formen després de la implantació de plans de desenvolupament. Diferents plans urbanístics, industrials i econòmics que han unit al llarg dels darrers anys l'engranatge de producció, consum i transport del qual es nodreix el nostre sistema econòmic.

Abans, com ens recorda la nostra memòria o algunes empremtes en el camí (pous, masies o el nomenclàtor d'alguns carrers), sabem que tot allò era un espai agrícola. Hem volgut anomenar-los llocs i no només espais perquè, independentment de l'ús que els atorgui un pla urbanístic, s'utilitzen de diverses maneres. La més reeixida, la supervivència de l'horticultura urbana. Sorpren que aquest ús sovint tingui lloc de manera espontània, sense iniciatives populars ni de l'administració pública. En altres casos, com els de Terrassa o Barcelona, es tracta de reivindicacions populars (vegeu-ne al-

Les aglomeracions urbanes dels últims 50 anys i la consegüent ocupació de l'espai per part de les xarxes viàries han creat molts espais desocupats, intersticials

guns exemples a “Pels racons vius de la ciutat”, *Quaderns d'Illacrua*, número 47). Sigui com sigui, les persones que hi ha al darrere sempre busquen un oci actiu en una activitat *do it yourself* (*fes-ho tu mateix*), autogestionada. Ja sigui perquè no gaudeixen d'aquest lleure organitzat i normatiu que es dibuixa a través dels plans urbanístics: centres comercials, bars, places i parcs estàtics; o bé perquè la ciutat saturada no els ofereix un espai intermedi entre allò públic i allò privat on “passar l'estona” (vegeu el text de Marce Masa Carrasqueno, *Espacio urbano y socialidad: un análisis de las huertas submetropolitanas en el barrio bilbaíno de Bolueta*, *Revista Ciudad y Territorio*, número 110, de l'any 1996).

Les conurbacions protagonitzen el paisatge

Els pobles i ciutats s'han establert al llarg de la història prop de terres fèrtils. La seva consolidació ha fet que la comunicació entres elles hagi dibuixat carreteres, camins rals, hagi construït sèquies, enllumenat elèctric i serveis que permetien la vida quotidiana i el desenvolupament de l'economia agrària. El paisatge ha estat el resultat de tot aquest procés.

En no més de 50 anys, tota aquesta empremta fruit de centenars d'anys ha canviat: les aglomeracions urbanes han crescut en població i en superfície. El procés de creixement ha provocat la inquietant desaparició de molts espais agraris a les comarques de Barcelona. La creixent ocupació de l'espai per part de les xarxes viàries també ha esdevingut preocupant, ja que tant elles com les dinàmiques establertes al seu voltant han creat espais intersticials. Espais que, moltes vegades, ja no poden oferir una activitat agrària rendible i que es deixen en mans d'altres propietàries a l'espera de la seva requalificació i ocupació definitiva. En altres casos, són tan petits que queden abandonats. La fragmentació de tots aquests espais és, a més, un obstacle per a la connexió ecològica necessària per al manteniment de la biodiversitat.

Si abans l'objectiu principal de l'economia era la creació de benestar i la qualitat de vida de les persones, ara, aquests objectius queden relegats per uns nous valors: el sistema i el creixement. Paraules sense personalitat prò-

pia, però amb un rerefons i un suport institucional que arriba, fins i tot, a inundar el sistema educatiu i mediàtic: tot s'hi val perquè el sistema no trontolli. En aquest escenari actual, les persones som testimonis i actores de retallades de drets, pèrdua de poder adquisitiu i assumptió de riscos ambientals necessaris per al creixement. Un dels resultats més evidents de tot això és la pèrdua de qualitat de vida als pobles i ciutats.

Els horts en precari són iniciativa de persones que utilitzen espais aliens als mapes per satisfer les necessitats que les institucions no els cobreixen

Aquesta degradació urbana es pot llegir en diferents índexs. A la majoria de ciutats de l'àrea metropolitana de Barcelona, l'índex de saturació del sòl és proper a 1, la qual cosa vol dir que la majoria del sòl urbà s'ha consolidat i queden pocs espais lliures. En molts d'aquests espais, s'han planificat ARE (noves àrees residencials) que faran col·lapsar molts dels municipis que ja patien deficiències i que necessitaven reformes internes més que no pas un nou desenvolupament.

A causa de la gran quantitat d'espais intersticials que hi han aparegut fruit de la construcció d'infraestructures viàries, el petit poble de la Llagosta ha estat un dels llocs que ha vist créi-

Montcada i Reixac és un bon exemple de municipi col·lapsat per les connexions de vies ràpides, la qual cosa ha afavorit l'aparició d'espais intersticials

- Robert Bonet

xer molts horts en precari. Montcada i Reixac, un altre bon exemple de municipi col·lapsat per les connexions de vies ràpides, és un cas similar. A més de patir la concentració d'asfalt, es tracta de municipis amb una alta densitat de població, circumstància afavorida per les polítiques públiques dutes a terme tant des de la Generalitat de Catalunya com des dels ajuntaments. Heus aquí, doncs, les condicions per a l'aparició d'horts en precari: territoris molt fragmentats, alta densitat poblacional i déficits urbanístics interns.

L'Organització Mundial de la Salut (OMS) recomana a tots els municipis que, dins del sòl urbà, cada persona pugui gaudir d'un mínim de deu metres quadrats de zona verda. Malauradament, aquesta xifra no es té en compte en molts dels plans d'ordenació urbana i els municipis que s'apropen al llindar recomanat per l'OMS sovint han inflat les dades d'espai corresponent a zones verdes comptabilitzant aparcaments i terrasses de bars com a tals. A les ciutats on la manca d'espais lliures i verds és més evident i la densitat neta d'habitants és superior a 5.000 habitants per quilòmetre quadrat és on apareixen els horts en precari. Fet que confirma, de nou, que la presència d'aquests horts és conseqüència de la saturació urbanística.

Endinsant-nos a l'hort

Més enllà de les normes, els horts en precari són la iniciativa de persones que opten per fer servir uns espais aliens als mapes. Persones anònimes que s'autoorganitzen i entrenen l'ac-

ció de dibuixar a la ciutat allò que les institucions no els ofereixen per satisfer les seves necessitats: l'emancipació política sobre una parcel·la de 100 metres quadrats.

La majoria de les hortolanes de qui hem recollit la veu, en zones del Vallès i el Barcelonès, van arribar a l'hort abans de la jubilació, al voltant dels 60 anys. Actualment, el 80% ja són jubilades que no sabrien què fer sense l'hort. "Si no tingués l'hort, m'hauria suïcidat", riu Pedro. El 20% restant són joves que hereten de familiars l'ús de les terres, veritables llocs de trobada i treball per a tota la família. Moltes s'han mogut d'hort en hort: quan les feien fora d'un per desenvolupar polígons industrials o noves zones residencials, cercaven altres terres útils a les rodalies.

El cas més recent de desallotjament és el que s'ha produït pel nou traçat de l'AVE entre Granollers i Barcelona. En la majoria dels casos, les hortolanes van ser compensades econòmicament. Lamentablement, però, no se les ha real·lotjat i poques han tingut la sort de trobar altres espais per ocupar o alguna veïna que li traspasés un trosset de terra. El cas del traçat entre Montcada i Barcelona és força peculiar: les obres van obligar a eliminar part de l'activitat agrària legal però, alhora, van crear nous espais residuals aprofitats ràpidament per diverses hortolanes autogestionàries. A Sabadell, les actuacions municipals d'endrecament del riu Ripoll han portat, en alguns casos, a crear horts municipals cedits a les hortola-

Les obres de l'AVE entre Montcada i Barcelona van eliminar part de l'activitat agrària legal de la zona però, alhora, van crear nous espais residuals que han estat aprofitats per hortolanes autogestionàries

La 'tolerància' per part de l'administració pública de les parcel·les ocupades per horts intersticials evitaria la seva degradació

nes desallotjades. Amb tot, cal remarcar que encara existeix més demanda que oferta en la majoria d'experiències municipals d'aquest tipus.

Sovint, els horts en precari no tenen el consentiment de la propietària del terreny. És per això que moltes hortolanes veuen important la idea d'una possible intermediació de l'administració pública per *tolerar* aquestes parcel·les i que això els assegurui l'estada uns anys més. Això evitaria la degradació de les tanques, faria que milloressin els materials, que es regulés el reg i que disminuís l'impacte paisatgístic que tant critiquen algunes tècniques. Una conversa recollida als horts de la depuradora de la Llagosta dona fe d'aquests problemes: "L'altre dia, el company va portar una biga i ens l'han robat; i ara, què fas? Doncs, per ara, no arregles res, no sigui que et facin fora".

Antonio té 82 anys i la metgessa li recomana que no deixi el treball a l'hort, això sí, "sense cansar-s'hi". El color i la frondositat del seu cabell no semblen indicar que va néixer el 1928. A l'altre costat de l'autopista, ens trobem Julián que, amb 76 anys, fa cada dia amb bicicleta el camí entre Santa Coloma, on viu, i la Llagosta, per la llera del Besòs. Que ens convidi a entrar al seu hort és fàcil després d'agafar la confiança necessària: "No deus ser de l'Ajuntament, no?" Un cop a dins, la llum i la presència del color verd ens fan constatar la importància de l'hort per a la salut física i mental d'aquestes persones. La multitud d'ocells i insectes que hi viuen ens fan sospitar que, a la biodiversitat, també li agraden aquests horts. Tanques i canals de reg artesanals, dipòsits entreteixits amb canyes i amplis espais de trobada,

sempre amb cadires de sobra, constitueixen el paisatge d'un lloc al marge del ritme que ens imposa la civilització. "Aquí, a la tarda, sempre pots venir a passar l'estona i, si no pots treballar perquè la terra és dura de tant ploure, doncs, prens el sol".

El futur

Les ciutats i els pobles necessiten un canvi en la mentalitat i en els hàbits de les seves dissenyadores. Tal com parlem de contenció per justificar les reformes econòmiques que ofeguen la població, per què no parlem de moratòria urbanística? Defensar els espais oberts (però no deserts), recuperar-los per a les persones i per a l'activitat agrària rendible o de lleure seria un dels passos cap aquest nou model que hem de construir. El manifest titulat *La crisi de les infraestructures a Catalunya* (<http://www.adenc.cat/actualitat/nota-de-premsa/manifest-la-cri-si-de-les-infraestructures-catalunya>), presentat el novembre de 2010, ens dona una clau en aquest sentit: "L'èxit de la planificació (...) dependrà del respecte que les institucions dispensin als arguments de la comunitat científica i del territori". Una bona solució és l'aprofitament dels buits que deixen les pràctiques vigents en matèria urbanística: espais on la nostra creativitat no trobi límits. Potser tenen raó aquelles que defensen que "avui, allò més revolucionari és fer un hort".

MÉS INFORMACIÓ

- <http://canpiella.cat>.
- canpiella@gmail.com.
- <http://www.aegallecs.cat>.

La masia de Can Piella, okupada des del 2009, ha estat rehabilitada amb materials de bioconstrucció

Pau Martorell

Recuperant espais agraris: un altre Gallecs al bell mig del Vallès

Els horts han donat vida als terrenys que les vies del tren van deixar sense ús a Vallbona (Nou Barris, Barcelona)

Raquel Jiménez

Can Piella és una masia del segle XVII situada al pla de Rocamora, en una de les escasses illes verdes periurbanes del Vallès que resisteix la invasió del ciment metropolità. Aquest espai de divuit hectàrees està situat entre els municipis de Montcada, la Llagosta, Santa Perpètua de la Mogoda i Ripollet. Any rere any, s'està reduint la superfície rural de tota aquesta zona a causa dels interessos d'agents especulatiu que compren finques de nombroses hectàrees per deixar-les en desús a l'espera d'una posterior venda. La classificació del sòl del pla de Rocamora és urbanitzable o d'equipaments públics (segons finca). Per tant, les especuladores ho tenen ben fàcil per repartir-se aquest pastís tan sucós.

Estiu de 2009, malgrat aquest panorama i aprofitant el context de crisi, un grup de joves constituïdes com a Associació per la conservació de la Piella inicien un projecte d'okupació de la masia de Can Piella per tal de reivindicar l'existència i la protecció d'espais rurals autogestionats i autosuficients. La masia portava dotze anys d'abandó abans que la immobiliària més gran de Montcada se'n quedés la propietat el 2006. Abans d'aquell estiu, la masia presentava un aspecte ruïnós a causa del llarg abandó i d'un misteriós incendi provocat anys abans: hi havia

escombraries repartides per tota la finca, camps de conreu en desús o en procés d'erosió i es feia un nul ús social de la finca malgrat les seves potencialitats. Després de gairebé dos anys des de l'inici del projecte, trobem una finca reviscuda de la ruïna. La masia ha estat rehabilitada amb nombrosos materials de bioconstrucció (reciclatge de materials o recursos naturals del voltant de la finca), s'està treballant una hectàrea d'horta ecològica i comunitària gestionada per l'associació i pel col·lectiu d'horts comunitaris de la Piella (format per gent dels pobles circumdants), s'ha rehabilitat el forn de pa, es fa ús d'energies renovables i de tècniques de disminució de consum energètic i molts altres projectes emmarcats en l'autogestió i l'autosuficiència.

L'espai ofereix nombroses activitats i jornades de diversos dies encarades a l'aprenentatge cooperatiu de matèries relacionades amb la vida rural i autogestionada, a més de servir com a espai de trobada per a diversos col·lectius. Després de tota aquesta feina sorgida del treball col·lectiu de l'associació, la immobiliària reclama una propietat que mai no ha utilitzat. Malgrat això, el projecte segueix en creixement i cada cop compta amb més persones i projectes.

Mayo Fuster: “Els moviments socials podem aprendre molt de la Wikipedia”

Gandhi va dir que, en la lluita desobedient, primer t'ignoraven, després se te'n reien, t'atacaven i finalment guanyaves. Una dècada després de la seva creació, la Wikipedia ja ha arribat a la quarta fase i la majoria de corporacions d'Internet i mitjans de comunicació han acabat assumint que hauran de conviure amb aquesta *rara avis*, l'única experiència cooperativa i sense ànim de lucre que es troba entre els deu portals més visitats de la xarxa. Una victòria per al coneixement lliure del qual la resta de moviments socials poden aprendre. Per aquest motiu, Mayo Fuster, que va participar en el Moviment de Revolta Global (MRG) i l'Infoespai, va decidir dedicar la seva tesi doctoral a estudiar aquesta comunitat virtual internacional.

Joan Canela
entrevista@setmanaridirecta.info

Per què la Wikipedia?

Jo formava part de la comissió internacional de l'MRG i, allà, ens vam adonar que la gent que ens encarregàvem d'aquesta feina teníem molt poder en termes de contactes, informació, etc. Llavors, vam decidir utilitzar les noves tecnologies per socialitzar i democratitzar aquest coneixement i construir el que anomenàvem *eines tecnopolítiques*: un mapa de la transformació social a Catalunya, un directori de grups catalans i europeus i les eines tècniques per acompanyar aquests processos. A l'MRG, també teníem molt present Internet, no sols com a eina, sinó també com a metàfora de l'organització en xarxa, i vam pensar que crear comunitats virtuals era el més natural per la nostra idiosincrasia; però, a l'hora de la veritat, no va resultar tan fàcil. Paral·lelament –parle dels anys 2002 i 2003–, la Wikipedia va començar a agafar molta força i era un projecte amb el qual ens identificàvem molt, encara que no sabéssim com funcionava. En un moment donat, vaig sentir la necessitat de reflexionar sobre les nostres lògiques organitzatives i el perquè ens trobàvem aquestes limitacions en l'àmbit d'Internet.

–
“Ens costa molt més crear infraestructures permanents que puguen transformar la vida quotidiana”
–

Què hi ha après a la Wikipedia que pugui servir als moviments socials?

Resumint, podríem trobar quatre elements que la Wikipedia ha resolt amb èxit i que, als moviments socials, ens costen molt. El primer és una gran flexibilitat en les formes organitzatives. Les comunitats virtuals, com les assemblees, funcionen en base a l'horitzontalitat i el consens. Però la Wikipedia, a més, ha arribat a la conclusió que no tots els problemes es poden resoldre igual i, per tant, ha desenvolupat diferents mecanismes per a situacions diverses; un hibridisme que els moviments socials som incapaços d'assumir, en part, crec, per dogmatisme.

Aquest hibridisme està relacionat amb els diferents graus d'implicació?

No només, però també. A la Wikipedia, el 90% dels continguts el fa un 1% dels usuaris; hi ha un altre 9% que hi ajuda amb alguna correcció, un article, coses soltes... i finalment, un 90% sols la consulta, cosa que no vol dir que no hi contribueixen, perquè la Wikipedia necessita aquesta massa social de diferents formes. Per exemple, per aprendre a organitzar-se millor a partir de l'estudi dels recorreguts que fan els usuaris dins el web. I també per millorar el seu posicionament en cercadors, encara que ací hi entren altres factors. Però és important entendre que no tothom ha de participar-hi o no fer-ho de la mateixa forma ni grau i segurament tampoc seria bo que passés, perquè també hi ha límits físics a la participació.

Passem al segon punt...

També hem d'aprendre a valorar els resultats; tenim en compte els *inputs*, però no els *outputs*. Ens hem de preguntar: està creixent el número de gent que es mobilitza o no; estem gestionant bé aquest centre social? Són aspectes que cal tenir en compte i, llavors, adaptar els mitjans a les necessitats. En tercer lloc hem de protegir-nos. Les comunitats virtuals tenen una lògica de funcionament que es relaciona

mol malament amb la resta de la societat. De la mateixa manera que els moviments socials no són d'eixe món i necessiten protegir-se. Per fer-ho i no quedar a la intempèrie, es doten d'interfícies. La Fundació Wikimedia és una d'eixes interfícies: protegeix legalment la Wikipedia, s'encarrega que ningú no pugui privatitzar els continguts, que es respecten les polítiques decidides per les comunitats i, en general, resol tot allò que aquestes no poden resoldre. També les dota d'una formalitat imprescindible quan un projecte té pretensió de permanència. Quants webs de col·lectius, quanta memòria dels moviments socials s'ha perdut perquè ningú no es va recordar de pagar els dotze euros anuals que val renovar el domini?

Una formalitat que sovint implica tenir més recursos econòmics.

Però és que també hem de ser capaços de planificar una sostenibilitat dels nostres projectes perquè, si no, el que acaba passant és que hi ha una migració de creativitat activista cap a les corporacions. Un dels dissenyadors del sistema Indymedia avui treballa a Yahoo! I ell segueix pensant com pensava llavors, però també ha de viure. Tenim una gran capacitat de crear dinàmiques movimentistes que poden

esdevenir massives molt ràpidament, però ens costa molt més crear infraestructures permanents que puguen transformar la vida quotidiana.

Ens quedava una quarta ensenyança...

Que és la d'establir sistemes transparents de funcionament que ens permeten anar més enllà d'una gent determinada per unes relacions personals prèvies. Els webs dels moviments socials són especialment opacs, costa molt de relacionar-s'hi i les comunitats virtuals han de ser molt transparents perquè, si no, els és impossible establir unes condicions mínimes de confiança entre gent que no es coneix físicament.

Però això no es troba sols als webs. Els moviments socials no es mouen bé a Internet o no es mouen bé en general?

Pense que les dos coses. Hi ha un fort paral·lelisme entre la Wikipedia i Indymedia, ja que els dos projectes van nèixer a la mateixa època –Indymedia fins i tot és anterior– i amb una filosofia similar. I és obvi que un ha tingut una repercussió que l'altre no ha sabut aconseguir, encara que la tenia a l'abast. Pense que els moviments socials haurien de ser més oberts i flexibles, tant en les dinàmiques virtuals com en les presencials; i a la xarxa encara més perquè, si no, no s'hi pot sobreviure.

Ara mateix, la Wikipedia és un dels deu portals més visitats del món, a un nivell que sols han aconseguit les grans corporacions multinacionals. En el futur, podrem veure més projectes cooperatius d'aquesta potència o quedarà reduït a aquest?

És difícil de dir. Per una banda, la Wikipedia ja és molt forta i molt estable; porta deu anys –que en termes d'Internet són molts– i és difícil que pugui ser eliminada. Per l'altra, va nèixer en un moment determinat molt diferent a l'actual, quan la indústria tenia menys pes i no hi havia gaire competència, i ha aprofitat la tendència que té la xarxa a concentrar el seu tràfic. O siga que les condicions que van permetre aquest èxit no es repetiran; però això no vol dir que no es pugui intentar. Internet facilita les experiències cooperatives i comunitàries i són molts els projectes que, sense arribar a ser totalment col·laboratius i sense ànim de lucre, compartixen alguns elements de la Wikipedia. Però per fer-los possibles, cal una organització molt forta que no pugui ser absorbida per les empreses, com ha passat, per exemple, amb Flickr, que va nèixer com una comunitat i va ser comprat per Yahoo.

“Internet, no sols com a eina, sinó també com a metàfora de l'organització en xarxa”

En referència a la fortaleza de la Wikipedia, sembla que el projecte ha passat de ser criminalitzat o ridiculitzat a ser acceptat com a font fiable per l'establishment i l'acadèmia. El següent perill que té és que sigui infiltrada i domada?

Òbviament, açò ja passa. A la Wikipedia, hi ha molts interessos: màrqueting, neteja d'imatge, etc... i, en conseqüència, rep molts atacs d'aquests. És bo saber que la Coca-Cola té algú editant la pàgina de l'empresa. El que passa és que la política de neutralitat està molt consolidada dins la cultura wikipedista i, per tant, els empleats de Coca-Cola han d'arribar a un consens amb els seus crítics i acceptar que s'hi mostren les controvèrsies i punts foscos de la companyia. Poden posar la seua versió, però no poden impedir l'opinió de la resta de la gent. I com que és tanta, la gent que hi participa, per ara, no hi ha empresa capaç de pagar tants editors per revertir-la. Dit açò, haig de reconèixer que aquest és un dels punts febles de la Wikipedia i que cal buscar mecanismes que la protegeixen dels atacs d'aquest tipus, siguin corporacions, estats o opcions ideològiques concretes.

Quina relació té tot açò amb el futur d'Internet?

Tota. Els propers anys vorem un increment del conflicte entre el moviment per la cultura lliure i el model econòmic de les patents i els drets propietaris. És un conflicte que no sols té relació amb Internet i la cultura, sinó també amb la investigació, les llavors, la biotecnologia, etc... i que té moltes implicacions geopolítiques. Però, òbviament, un dels camps de batalla principals serà Internet i la lluita per aconseguir que la xarxa continue existint com l'hem coneguda, perquè hi ha gent que vol que desaparega. I una solució seria –i jo abans no pensava així, en açò he canviat– que la provisió d'infraestructura d'Internet passés a ser pública, que se'n garantis la neutralitat i que es posés un fre a les activitats de les grans corporacions.

“La Viquipèdia és un exemple d'integració de tota la catalanitat”

La Wikipedia ja té edicions en 281 llengües. És una contradicció en una xarxa on l'anglès és predominant?

Crec que és una evolució lògica de la seva filosofia: que tot el coneixement humà sigui accessible per a tots i cadascun dels habitants del planeta. Em sembla obvi que, per aconseguir això, cal ser-hi en les diferents llengües, no? A més, en les llengües minoritzades és on la Wikipedia pren una importància vital. Si ets anglòfon, consultar la Wikipedia és una opció, però en moltes altres llengües, és l'única enciclopèdia existent.

La Viquipèdia –la Wikipedia en català– és la tretzena edició amb més articles i l'única d'una llengua minoritzada a aquest nivell, tot un exemple d'èxit de la comunitat catalanoparlant a Internet. N'has estudiat el cas?

Jo en forme part i la veritat és que, com a comunitat, és molt més amigable, amb un llenguatge molt menys violent als debats que d'altres que conec, però no en sabria dir les causes i tampoc sé si això influeix en l'alta *ratio* d'articles per parlar.

També és un projecte unitari del conjunt de la comunitat catalanoparlant, que en altres aspectes està tant fragmentada...

En aquest sentit sí que és un exemple

d'integració de tota la catalanitat, on tothom se sent còmode, però jo crec que és un reflex del que és la Wikipedia, que s'organitza a partir de les llengües i les cultures i no de les fronteres, fet que facilita crear dinàmiques com la que s'ha generat a la Viquipèdia. Suppose que açò és el que hauria de ser normal, però en molts altres casos no és així.

Quan tindrem un Capítol Català de la Wikipedia?

Probablement, aquest és el punt en què jo estic més en desacord amb la Wikipedia. No aconseguisc entendre perquè els capítols territorials (organitzacions físiques) han de seguir criteris estatals, si el projecte s'organitza al voltant de comunitats culturals. Puc arribar a acceptar que el procés de creació de capítols segueix una formalitat i un control perquè ningú no se'l pugui fer a mida, però em fa bullir la sang que la comunitat catalanoparlant no pugui tenir un capítol propi únicament perquè no pertany a un Estat i perquè la persona encarregada dels capítols siga francesa i tinga vés a saber quin tipus de prejudicis ideològics. El més lògic seria que, si la Wikipedia s'estructura en llengües, cada comunitat lingüística tingués certa flexibilitat a l'hora de decidir de quin tipus d'organització vol dotar-se.

FOTOGRAFIES:
Helena Olcina
i Amigó

La construcció natural

La bioconstrucció és una arquitectura basada en els principis bioclimàtics, que fa servir materials naturals i locals i que compta amb la participació de les usuàries en el procés de construcció.

"Un home sol no pot construir la seva pròpia casa, però deu homes treballant junts poden construir fàcilment deu cases".

Hassan Fathi

ARQUITECTE I FILÒSOF EGIPCI

Jordi Alemany

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

La indústria de la construcció consumeix el 60% dels materials que s'extrauen de la Terra, genera quasi la meitat del consum energètic del món i de les emissions de CO₂ que es llancen a l'atmosfera. També produeix la meitat dels residus i de la contaminació amb què s'emmalalteix el planeta. Aproximadament un 30% dels edificis nous i rehabilitats pateixen la síndrome de l'edifici malalt a causa de la toxicitat incorporada en algun dels nous materials i processos. Ni el mercat ni la

canya...-, la terra és el més antic, important i abundant. És fàcil d'obtenir, sovint s'extreu directament del mateix lloc, quan s'excava la cimentació. A quasi tots els climes càlids, secs i temperats, la terra ha estat ancestralment el material de construcció dominant. Actualment, un terç de la humanitat viu en habitatges fets de terra i, als països del Sud, representen més de la meitat de les construccions.

Darrerament, s'ha sabut que la terra crua té unes qualitats millors que les de materials com el formigó o els maons cuits. Quan construïm amb terra només fem servir de l'1 al 5% de l'energia i, per tant, emetem moltíssim menys CO₂ que si construïm amb ciment i materials industrials. Tant el procés com el resultat és, de lluny, molt més sa i ecològic.

Tractar la terra

La terra, com a material de construcció, pot emprar-se i processar-se de maneres diverses. Per exemple, la *tapia* és terra compactada i premada en encofrats. Existeixen tècniques ancestrals com els maons de terra argilosa sense coure, només assecats al sol. D'altres més modernes com el Bloc de Terra Compactada (BTC) utilitzen maons compactats amb una premsa senzilla en un motllo metàl·lic. També trobem el *bahareque*, fet d'entramats de bambú, canya o fusta, farcits d'una barreja de consistència plàstica, anomenada *cob*, de terra argilosa, sorra i palla o alguna altra fibra vegetal. Més recentment, ha guanyat moltes adeptes l'ús dels sacs de terra, una tècnica creada per l'arquitecte Nader Khalili per fer refugis autoconstruïts i sismo-resistents, anomenada *superadobe*.

Les tècniques de construcció natural permeten el retorn a la construcció comunitària

D'altra banda, darrerament s'està estenent la construcció amb bales de palla. De fet, la construcció amb palla és tan antiga com la mateixa arquitectura, però l'aparició de les primeres grans recol·lectores i embaladores de cereals a l'Oest americà li va afegir un element singular, la bala de palla, un súper totxo ecològic de grans dimensions que és el material més aïllant del biomercat. Ja fa alguns anys que arquitectes compromesos en la biocons-

La natura com a solució arquitectònica: plantes que netegen l'aigua

trucció van promocionar-la i, per exemple, a l'Estat espanyol, ja fa anys que funciona la Xarxa de Construcció amb Palla (www.casasdepaja.org), que pretén difondre i promoure aquests tipus de tècniques de treball, donar informació per poder-les aplicar i posar en contacte i coordinar els constructors naturals.

Reconstruint la construcció

Les tècniques de construcció natural comporten el retorn a la construcció comunitària, com ha estat durant la major part de la història de la humanitat. Permeten recuperar una arquitectura edificada d'acord amb l'entorn i amb els coneixements ancestrals del territori, que és patrimoni de tota la comunitat. Les tècniques de construcció amb terra són molt antigues i presents a moltes cultures, ja que, de fet, el 50% dels edificis del Patrimoni Mundial de la UNESCO estan fets

de terra. El *Taj Mahal*, a l'Índia, que amaga estructures de bambú i fang sota els seus marbres. La gran muralla de la Xina, construïda fa 4.000 anys, va fer servir la tècnica de la *tapia* i, posteriorment, va ser xapada amb pedra i totxo.

A l'Àfrica del Nord, al Iemen, etc., hi ha ciutats senceres fetes de terra. Mesquites impressionants com la de Djenné i la de Mopti, a Mali; la d'Al-Muhdhar, a Tarim (el Iemen); les famoses cases-torre de Shibam, també al Iemen; *Les cases de Devon*, del segle XVI, a Anglaterra, o *La Huaca del Sol*, a Moche, a l'antiga ciutat de Chan-Chan del Perú, en són d'altres exemples destacats.

MÉS INFORMACIÓ

<http://ecohabitantes.blogspot.com>

Actualment, un terç de la humanitat viu en habitatges fets de terra

indústria no estan capacitats per afrontar el repte de proporcionar habitatges sans i dignes per a tothom al món. Per alguna gent experta, les necessitats creixents d'habitatges als països del Sud –i no només al Sud– tan sols es poden encarar emprant materials locals i naturals i tècniques d'autoconstrucció. Vegem, doncs, en què consisteixen.

Viure l'autoconstrucció

L'arquitectura bioclimàtica té en compte el clima i les condicions de l'entorn per aconseguir el confort interior. Juga amb el disseny: les orientacions, les obertures, les característiques dels materials, l'aïllament, la inèrcia tèrmica... i aconsegueix un confort interior i un grau d'eficiència energètica òptims, amb un mínim de despesa energètica. Amb un bon disseny, es pot estalviar fins al 80% del consum energètic. De fet, no és res de nou ni sofisticat, gran part de l'arquitectura tradicional funciona seguint els principis bioclimàtics; és, simplement, una "arquitectura amb sentit comú". Per mitjà de l'enginy i del coneixement, treu el màxim partit de les condicions de l'entorn.

Materials locals i naturals

De tots els materials de construcció naturals –pedra, fusta, palla, bambú,

Una casa plena de vida, amb plàtans enmig del menjador

- **Alicia Mullor**

Materials de construcció d'un 'earthship', que és una banyera feta d'ampolles reciclades

- **Alicia Mullor**

Exemple d'un 'earthship' enmig del desert de Nou Mèxic

- **Alicia Mullor**

‘Earthships’

Alicia Mullor

Imagina't viure en una casa que no costi d'escalfar o refredar. Imagina't construir tu mateixa aquest habitatge amb recursos il·limitats i accessibles. Imagina't cultivar els vegetals dins de casa durant tot l'any i sense pagar per subministraments... Imagina't un *earthship*!

Earthship (o nau de terra) és el nom que l'arquitecte nord-americà Michael Reynolds ha atorgat a aquest tipus de casa radicalment sostenible, un projecte en què ha estat treballant durant més de 30 anys. Es tracta d'una construcció solar passiva feta amb materials naturals i reciclats que s'abasteix d'energia solar i eòlica. Recull l'aigua de pluja i de neu, la reutilitza, la conté i la tracta emprant cèl·lules botàniques, que també serveixen per cultivar aliment.

El material de construcció principal són pneumàtics plens de terra compactada, que formen un maó resistent i amb una inèrcia tèrmica excel·lent. Poden arribar a pesar fins a 200 quilos i formen parets autoportants. També s'empen ampelles de vidre i llaunes, ja que tradicionalment l'ésser humà ha agafat allò que tenia més a mà per construir. En el temps en què vivim, els residus són, sens dubte, un material disponible molt fàcilment. Un altre avantatge són les possibilitats creatives del treball amb aquest tipus de materials, ja que el límit només el posa la pròpia imaginació. Podem trobar exemples d'*earthships* als cinc continents i també a l'Estat espanyol.

MÉS INFORMACIÓ

www.earthship.com

Ravalejar

ravalejar (v.)

INFINITIU	ravalejar				
GERUNDI	ravalejant				
PARTICIPI	sing. ravalejat, ravalejada; pl. ravalejats, ravalejades				
INDICATIU					
present	Jo ravalejo	Tu ravaleges	Ell/a ravaleja	Nos. ravalegem	Vos. ravalegeu
imperfet	Jo ravalejava	Tu ravalejaves	Ell/a ravalejava	Nos. ravalejàvem	Vos. ravalejàveu
perfet	Jo ravalegí	Tu ravalejares	Ell/a ravalejà	Nos. ravalejàrem	Vos. ravalejàreu
futur	Jo ravalejaré	Tu ravalejaràs	Ell/a ravalejarà	Nos. ravalejàrem	Vos. ravalejàreu
condicional	Jo ravalejaria	Tu ravalejaries	Ell/a ravalejaria	Nos. ravalejàriem	Vos. ravalejàrieu
SUBJUNTIU					
present	Jo ravalegi	Tu ravalegis	Ell/a ravalegi	Nos. ravalegem	Vos. ravalegeu
imperfet	Jo ravalegés	Tu ravalegessis	Ell/a ravalegés	Nos. ravalegèssim	Vos. ravalegèssiu
IMPERATIU					
	Tu ravaleja	Tu ravaleja	Tu ravaleja	Nos. ravalegem	Vos. ravalegeu

FOTOGRAFIA: Carla Moral

Veig la silueta de dos nois en acció. Per la fisonomia, aventuro que són a Egipte. Potser a Palestina. Revoltant-se... Llavors, lleigeixo la paraula *ravalejar* (v.) darrere. Ah, és a Barcelona. El Raval va ser batejat com la zona zero de l'ordenança del civisme. Ara ja han passat uns anys i, amb l'ordenança, han passat dues coses que ja prevèiem. La primera és que no s'ha aplicat. Pretenia regular infinitat d'activitats quotidianes i no hi ha suficients policies per aconseguir-ho. Però l'objectiu de l'ordenança no era establir una llei que els policies haguessin de fer complir, sinó emparar els policies quan aquests –o els seus caps– decidissin prohibir alguna cosa per algun motiu concret. Així, una llei que de vegades es fa complir i altres no, és a dir, és una llei que ha augmentat l'arbitrarietat de les actuacions policials. En segon lloc, l'ordenança ha instal·lat l'adjectiu *incívic* a primera línia del vocabulari ciutadà. Aquesta etiqueta-sac permet assenyalar ràpidament com a culpables uns col·lectius molt determinats: immigrants, venedors ambulants, prostitutes, indigents, *skaters*, joves... A la ciutat, hi ha molts problemes

(privatització de l'espai públic, violència immobiliària, soroll, precarietat laboral, abús laboral dels immigrants, discriminacions...). I tot això no ha estat assenyalat amb l'etiqueta de moda *incívic* –que ara comparteix cartell amb *antisistema*, *terrorista*... Malgrat que la llei es titulava *Mesures per fomentar la convivència*, de la manera com va ser plantejada, presentada i atada per la classe política i pels mitjans de comunicació, va servir perquè les persones que viuen a Barcelona opinessin a l'uníson que certs col·lectius de persones no es comportaven bé. Va afavorir els judicis intolerants en comptes de promocionar el respecte, l'empatia i el diàleg com a solucions per resoldre els conflictes. Per sort, la població va més enllà dels marcs institucionals i la vida ha posat les coses al seu lloc. Però podem dir que l'ordenança del civisme és una mala llei que cal retirar: no es compleix, augmenta la sensació d'indepensió davant l'arbitrarietat policial, contribueix a estigmatitzar els més febles i augmenta la intolerància arraixada.

Jordi Oriola i Folch

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MITJANS PÚBLICS

La tisorada pressupostària arriba als mitjans públics

Manu Simarro

La retallada del 10% del pressupost públic impulsada pel govern d'Artur Mas també ha arribat als ens i els mitjans públics de la Generalitat. El secretari general de Presidència, Francesc Homs, ha pres de Mas les competències en mitjans de comunicació i no ha trigat gaire en anunciar les primeres mesures, que, segons el Grup de Periodistes Ramon Barnils, "posen en perill algunes de les eines bàsiques de l'Espai Català de Comunicació". Entre aquestes mesures, cal destacar l'inici del procés de dissolució de Comunicàlia, una empresa pública pertanyent al Consorci Local i Comarcal de Comunicació que distribueix continguts audiovisuals en català a televisions de proximitat i que compta amb prop de 150 mitjans locals associats.

Altres ens que es troben compromesos són el Baròmetre de la Comunicació i la Cultura, que permet mesurar les audiències dels mitjans nacionals, comarcals i locals, o l'Agència Catalana de Notícies, que, amb la destitució de Saül Gordillo el 8 d'abril, veu a venir una reducció de l'estructura i el pressupost que, segons denuncia el mateix Gordillo i altres grups de comunicació, "farà perillar el caràcter nacional, ambiciós i de prestigi de l'agència pública".

TV3 demana a la plantilla que es redueixi el sou

Les retallades, però, no acaben aquí, sinó que afectaran la columna vertebral de l'espai comunicatiu català, amb el pla d'estalvi acordat pel Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA). El pla té com a objectiu "encaminar els

mitjans de la corporació a una societat única, unificar el conveni i garantir l'estabilitat laboral". El cas de TV3 és paradigmàtic de la situació en què es troben els mitjans públics. Així doncs, a la davallada dels ingressos per publicitat del 12% el trimestre actual i del 37% el període 2005-2010 provocada per les pressions exercides per les televisions privades a les anunciantes, cal sumar-li la reducció dels ingressos públics. Una situació que, inevitablement, genera déficit. Per pal·liar-lo, la direcció, amb Mònica Terribas al capdavant, ha retallat per totes bandes. La demanda de productes aliens s'ha reduït vuit milions, la contractació de coproduccions cinc milions i mig i el pla de producció un milió i mig, la qual cosa acomiada de la graella l'edició estival de l'espai *Els Matins*, el *Bocamoll* durant

el quart trimestre del present exercici o el *Tvist*. Així mateix, s'han negociat a la baixa els beneficis industrials a l'hora de signar contractes (per exemple, un milió i mig el nou contracte per emetre la *Champions*) i s'han deixat de comprar les sèries de grans companyies com Warner (*Fringe* o *Dany i Perjudici*). El patrimoni de la CCMA també es veurà afectat i la direcció es vendrà els platós de l'Hospitalet -on actualment es fa el Super3- i alguns pisos de les delegacions a l'estranger, cosa que facilitarà el reagrupament de plantilles de TV3 i Catalunya Ràdio. Les vendes d'immobles i les retallades de programació, però, no són suficients segons la direcció de TV3, que va proposar, durant una reunió amb la plantilla, una reducció del 2,7% dels salaris. A aquesta reducció, cal afegir-hi la

no aplicació de l'increment salarial del 2,3% acordat per conveni i que no va rebre el vist-i-plau de la Conselleria d'Economia, amb la qual cosa la reducció total seria del 5%. No és la primera mesura de contenció que afecta la plantilla, ja que s'han deixat de cobrir 114 marxes de personal, però segons la direcció aquesta rebaixa salarial proporcionaria dotze milions d'ingressos entre l'any present i el vinent.

El comitè d'empresa va qualificar la proposta de "xantatge", ja que, segons expliquen, "si no es fes la reducció voluntària de sous, es produirien acomiadaments". De moment, la proposta està sobre la taula i, durant el pròxim mes de maig, es duran a terme les negociacions entre la plantilla i la direcció, que han de donar, finalment, una sortida a l'atzucac en què es troba TV3.

ANÀLISI

10A: titular a la tremenda i lllindar l'absurd

David Fernández

A propòsit de la consulta sobiranista del 10A a Barcelona, algunes plomes destacades de la premsa espanyolista s'han esmerçat a esmolar l'eina i han fet gran el repertori d'empescar-se les mil i una excuses per minimitzar i ridiculitzar l'alta participació registrada. L'argument més sovintejat a *El Mundo* i *La Razón* ha estat reblar-ho amb el simplificat "El 80% passa de la independència". Fernández Díaz (PP) es va sumar ben ràpid a recollir aquest argument per deslegitimant la consulta.

Titular interpretant silenci i arrogant-se la representació dels qui no hi han participat sempre és un exercici arriscadíssim de funambulisme periodístic. De doble fil. Fet i fet, perquè si tot titular és d'anada i tornada i tot argument integra dins seu un contraargument, la mateixa lectura esbiaixada del 10A es podria aplicar a la manifestació antiterrorista celebrada la vigília a Madrid. Hi van assistir 18.314 persones -segons l'empresa Lynce, la mateixa que va fer el ridícul comptable a la manifestació del 10J-, en una ciutat de 3.273.006 habitants. Com s'ha de titular: "18.000 persones es manifesten contra ETA" o

"3.250.000 madrilenys passen de les víctimes del terrorisme"? Cou, oi? Doncs que s'apliqui la regla de tres de la seva manipulació.

Clar, capgirar els fets i informar al revés no porta enlloc. Informar d'allò que no passa en comptes d'allò que passa condueix al ridícul. I això que també tenim drames locals: la maldestra portada d'*El Periódico* fent campanya o brint amb el gegantí "Així no". Llàstima que uns i altres s'hagin abstenut de la sociologia política i no vegin, des d'una perspectiva històrica i evolutiva, que d'Arenys de Munt cap aquí, 552 municipis i més de 800.000 persones han

votat sí a la independència. Assaig sobre la ceguera: és el que passa quan, abans d'informar, ja et situes a un bàndol, escrius la notícia abans de començar i et negues a llegir la realitat. Una reflexió similar seria aplicable, també, a les periodistes, diputades i diputats que ja han provat i disparat les noves escopetes de pilotes de goma dels Mossos. Per acabar de ser neutralment objectives, diputades, diputades i periodistes haurien de provar, també, l'altre bàndol: que en rebessin l'impacte, si són tan inofensives. A veure què n'opinen. La resta és pur cinisme. I no voler estar informades.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptum-radio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>

ASSEGURANCES ÉTIQUES I SÒLIDÀRIES

arç cooperativa

Assegurances per a l'economia social i solidària

www.arccoop.coop

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinvisible

www.laciutatinvisible.org

REGIO 35 BAIXOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62

www.cooperativestraball.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

COL·LECTIU RONDA

assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL

www.ronda.coop

, espai directa

A vertical thermometer graphic with a scale from 0 to 1,500. The liquid level is at 1,345, which is marked with a starburst and the number '1345'. A speech bubble at the bottom says 'I ARA... POSA'NS A 1.500!'.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ
DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hakis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117.

[illegible]

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Direcció i a esborrar-les en cas de baixa.

expressió
directa

■ ciclo de músiques crítiques / gener-abril 2011
[Centre Cultural la Farnera del Clot - Atrium Popular de 9 Barris]

5 anys
posant la Directa

la troba kung-fú +
balkatalan experience

Ateneu Popular de 9 Barris, 30 d'abril, 23h
[C/Portlligat 11-15, Barcelona]
 Preu: Anticipada 6 € a taquilla 8 €

//////// Entrades anticipades a: Ateneu Popular de 9 Barris [Portlligat, 11-15]
Casal de Barri de la Prosperitat [Àngel Pestana, s/n] La Ciutat Invisible [Riego, 35]
La Torna [Sant Pere Màrtir, 37] El Brot-Farineria del Clot [Gran Via, 837] //////////

centre cultural
la farinera
del Clot

1' ateneu
popular 9 barris

Amb el suport de

***expressió directa**

5 anys posant la directa

LA TROBA KUNG-FÚ + BALKATALAN EXPERIENCE

Ateneu Popular de 9 Barris, 30 d'abril, 23h
[C/Portlligat 11-15, Barcelona]
Preu: 6 euros anticipada / 8 euros taquilla

***expressió directa**

Ja tenim les entrades anticipades del concert d'aniversari de la Directa, del dia 30! Els punts on es poden aconseguir són:

- **La Ciutat Invisible.** c. Riego 35
- **La Torna.** c. Sant Pere Màrtir 37
- **Ateneu Popular de 9 Barris.** c. Portlligat s/n
- **Casal de la Prosperitat.** pl. Àngel Pestaña
- **El Brot.** Gran Via de les Corts Catalanes 837

Regalem una entrada al concert a totes les persones que es subscriuguin d'aquí fins al dia 30!!

ATENCIÓN

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olja, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 17 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Rosselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Rosselló. **CLOT:** El Brot (la Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revolució · Rogent, 82. **SANT ANDRÉU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portgalt, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1, principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí 40, 15 | El Lokal · Cera, 1, bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costal, 34. **Quioscs Colom** · Rambles | **Quioscs Tallers** · Rambles | **Quioscs Canaletes** · Rambles | **Quioscs Hospital** · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riera, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLE-NOU:** Llibreria Ectètera · Lull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria l'Espiral · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. la Aigueta, 128. **CALES DE MONTJUBI:** Quiosc de la gasolineria · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **Quioscs** · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · 57a dels Cabrits, 5. **Anònims** · Miquel Ricomà, 571. **El Racó Ecològic** · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moè's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxins 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Píscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARraf:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Vedrager, 9 | Ateneu Santfeluenc · Vidali i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk D'Or · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SÈU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** C/à Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6. **Llibreria Sahiri** · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petriro, 1. **Sodepau** · Carnissers 8. **VILADE-CANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nò Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 2.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PALESTINA • L'ASSASSINAT DE L'ACTIVISTA INDIGNA LA CLASSE POLÍTICA PALESTINA I HAMÀS HI VEU LA MÀ D'ISRAEL

La mort del cooperant italià Vittorio Arrigoni al nord de la Franja de Gaza genera dubtes

Multitudinari acomiadament a Gaza de les restes mortals de Vittorio Arrigoni

Marc Font
Jerusalem

L'assassinat de l'activista italià Vittorio Arrigoni el dijous 14 d'abril al nord de la Franja de Gaza va unir en la condemna tota la classe política palestina. Tant Hamàs -que controla aquest territori- com al-Fatah -que té el poder a Cisjordània- van mostrar la seva repulsa pel tràgic final d'Arrigoni, de 36 anys i membre del Moviment de Solidaritat Internacional (ISM, segons les sigles en anglès). L'activista, que des de l'any 2002 repartia el seu temps entre Itàlia i Palestina, va morir per asfíxia -el van penjar, segons el metge que li va practicar l'autòpsia- i va ser trobat en una casa llogada al nord de Gaza el divendres 15 d'abril al matí. La tarda abans, un suposat grup autoanomenat Brigada dels Cavallers del Profeta Mahoma havia fet circular un vídeo on apareixia Arrigoni i en què es donava a Hamàs un ultimàtum de 30 hores per alliberar diversos presoners salafistes -especialment l'emir Abu Walid Al Maqdisi, líder de Tawhid Al-Jihad, detingut des del mes de març- sota l'amenaça d'assassinar l'activista. A l'hora de la veritat, però, el membre de l'ISM va perdre la vida abans que s'esgotés el termini. L'home havia estat segrestat quan es dirigia a un restaurant. Les forces de seguretat de Hamàs van actuar amb rapidesa i el dissabte 16 d'abril ja havien detingut quatre persones presumptivament relacionades amb el crim.

La condemna internacional ha anat seguida de retrats dels diversos grups salafistes amb presència a Gaza i que estarien causant problemes a Hamàs, que ara ha aparegut com un moviment gairebé moderat a la premsa occidental. En el moment d'escriure aquestes línies, però, cap grup conegut prèviament -ni tan sols el Tawhid Al-Jihad- no havia reivindicat l'assassinat i, fins i tot, des de Hamàs, s'apuntava que el Shin Bet, el servei de seguretat interna d'Israel, hi estaria implicat. Arrigoni és el tercer membre de l'ISM que mor a Gaza, després de Rachel Corrie (2003) i Tom Hurndall (2004), víctimes de l'Exèrcit israelià.

Tensió a Gaza

L'execució del jove italià arriba en un moment en què la tensió torna a ser molt elevada a Gaza. Pocs dies abans, les forces armades israelianes havien posat -de moment- punt final a una nova operació militar contra la franja, amb el resultat de dinou palestins morts. Els atacs hebreus van arribar com a resposta al llançament de coets des de Gaza, un dels quals havia impactat contra un autobús escolar i havia ferit de gravetat un adolescent jueu. El noi, finalment, va morir el diumenge 17 d'abril a conseqüència de les ferides.

Part de l'opinió pública israeliana i de la classe política del país -amb el ministre d'Exteriors, l'ultradretà Avigdor Lieberman, com a màxim exponent- va criticar amb duresa la treva informal assolida el

dimecres 13 d'abril entre el govern presidit per Benjamin Netanyahu i Hamàs. Aquestes veus propugnen que cal endegar l'operació *Plom Fos II* i, així, derrocar el moviment islamista. L'operatiu militar es va desplegar després que es produïssin unes converses molt encoratjadores entre Hamàs i al-Fatah de cara a cercar la unitat palestina, cosa que genera urticària a l'executiu hebreu.

Cap grup conegut no ha reivindicat l'assassinat i, fins i tot, des de Hamàs, s'ha apuntat que el servei de seguretat interna d'Israel hi estaria implicat

A la nova onada de violència, s'hi ha d'afegir el nerviosisme que provoca dins l'executiu hebreu el fet que la segona Flotilla de la Llibertat estigui acabant els preparatius per salpar el mes vinent amb la intenció d'arribar a la costa de Gaza i denunciar el bloqueig que pateix aquest territori. En aquest sentit, el govern Netanyahu està exercint tota la pressió diplomàtica que pot per convèncer els països de la UE que no deixin sortir els vaixells humanitaris des dels seus ports. Turquia, que no

forma part del club comunitari i és el lloc d'origen de les nou persones mortes en la primera Flotilla de la Llibertat, ja ha avisat que no pensa aturar el comboi marítim.

És en aquest context que cal analitzar les declaracions fetes pel líder de Hamàs a Gaza, Mahmoud Zahar, després de l'assassinat de l'integran de l'ISM: "No podem negar la relació entre aquest incident i la campanya internacional de l'enemic sionista per restringir l'arribada d'activistes propalestins".

Els grups salafistes

Considerat com a terrorista tant per la UE com pels Estats Units, el Moviment de Resistència Islàmica (Hamàs) està veient com, aquests darrers anys, diversos grupscles islamistes radicals intenten implantar-se a Gaza i critiquen la seva *tebia* a l'hora d'aplicar la xaria. Jund Ànsar Alá (Soldats de Déu), Jaish al-Islam (Exèrcit de l'Islam), Jaish al Umma (Exèrcit de la Nació) i el ja esmentat Tawhid Al-Jihad serien alguns dels grups salafistes amb presència a la franja. Entre tots no reunirien més d'un centenar

de militants i un miler de simpatitzants, en un territori habitat per un milió i mig de persones.

Per mantenir l'ordre, el govern de Hamàs no ha dubtat a posar en marxa diverses operacions contra els membres d'aquests grups, amb les conseqüents detencions (com la ja comentada d'Abu Walid Al Maqdisi). Tot plegat no ha fet altra cosa que augmentar el rebuig que deserta l'organització dins el corrent salafista -que fa una interpretació molt rigorista de l'islam-, que alertava de possibles represàlies des de fa temps. L'assassinat d'Arrigoni en seria el primer gran exemple. Així com ja va atiar l'enfrontament entre al-Fatah i Hamàs, no hi ha dubte que el govern israelià veu amb bons ulls un debilitament del poder que l'organització islamista té a la franja. I l'aparició dels grups salafistes no fa altra cosa que causar problemes interns a Hamàs i qüestionar-ne l'autoritat. De moment, però, el que és segur és que Vittorio Arrigoni, que havia tastat les presons israelianes en tres ocasions a causa del seu incansable activisme a favor dels drets dels palestins, no tornarà.

, roda el món

ESTAT FRANCÈS • DEGOTEIG DE PERSONES MORTES A LA POSTE I EN ALTRES COMPANYIES MULTINACIONALS

Les mesures per reduir costos multipliquen els suïcidis a les grans empreses

Àlex Romaguera
Barcelona

El 17 d'abril es van complir tres mesos de la mort d'un dels carters de l'oficina de La Poste de Vitrolles-La Frescoule, Robert Palpant. Veí d'aquesta localitat francesa de 3.500 habitants, situada a la regió de la Provença, Palpant patia un quadre d'estrès per culpa de la mobilitat a la qual el sotmetien els seus caps davant la falta de personal i la pressió per augmentar els beneficis de l'empresa. Després d'un llarg període suportant desplaçaments i canvis de torn sobtats, aquest carter de 55 anys es va llevar la vida amb una ingestió massiva de barbitúrics. Amb la seva mort, s'eleva a 77 la xifra de personal de La Poste que s'ha suïcidat des de l'any 2009, sense comptar amb els centenars de persones que ho han intentat o les que han causat baixa per depressió en algunes de les 2.500 oficines que la firma té repartides per l'Estat francès.

La Poste i France Télécom practiquen el 'challenge permanent', que sotmet la treballadora a un clima de competitivitat irrespirable

La Poste, que amb 700.000 clientes diàries s'ha convertit en la segona empresa de correu postal més important d'Europa, experimenta un procés de reestructuració especialment lesiu pels drets de les treballadores. Amb el pretext de reduir costos per superar la crisi, ha aprimat una plantilla a la qual s'exigeix més esforç sense rebaixar el ritme productiu. Un sistema que la delegada del servei a Angeli (País

L'increment de morts a La Poste ha disparat les alarmes sobre les noves formes de treball

Basc francès), B.B., havia denunciat als seus superiors, motiu pel qual va patir un assetjament que també la va empenyer a intentar treure's la vida. El cas de B.B., coneguda militant del sindicat marxista CGT, ha posat al descobert uns mètodes en la gestió empresarial que avui desfermen protestes per la sagnia imparabla de suïcidis entre el personal.

Explotació insostenible

La darrera marxa contra les morts a La Poste va tenir lloc a principis de març, quan 5.000 persones van recórrer el centre de París per exigir la dimissió de l'administració de l'empresa. Just aquelles setmanes i fruit de les denúncies de la CGT i d'altres col·lectius de referència, el

director general de France Télécom, Didier Lombard, va dimitir, processat pel degoteig de suïcidis en aquesta multinacional. La reestructuració impulsada per Lombard havia comportat acomiadaments, rotacions en els horaris i els llocs de treball i uns nivells molt alts de pressió i control dels càrrecs directius sobre els empleats i empleades, fet que, segons la CGT, "explicaria els 60 suïcidis ocorreguts entre el 2009 i el 2011". Després d'un llarg procés judicial, el màxim representant de France Télécom no va tenir altre remei que deixar el càrrec, tot i que va rebutjar la tesi de les expertes, segons la qual "els mètodes expeditius en el tracte personal són la causa d'aquests episodis luctuosos".

Ambdues empreses, La Poste i France Télécom, són algunes de les que han incorporat l'anomenat *challenge permanent*. Un concepte amb el qual la sociòloga francesa Hélène Heulliet defineix els nous sistemes de producció que sotmeten les treballadores a un clima de competitivitat i d'estrès irrespirable. Per Heulliet, les empreses han arraconat "el vell esperit d'equip", gràcies al qual els empleats i empleades "compartien descans amb la resta de companys", i han imposat mètodes agressius i deshumanitzadors: "Se'ls impedeix actuar per si mateixos i gaudir dels espais de respiració necessaris que els permetien relacionar-se entre ells". L'experta en relacions laborals afegeix que "això fa que busquin l'escapada més cruel i dràstica, el suïcidí".

La situació és més dramàtica a l'Àsia central, on aquesta 'fàbrica productivista' causa veritables estralls en la salut psíquica de les empleades

Amb tot, Hélène Heulliet assegura que el fenomen no és exclusiu de La Poste i de France Télécom, ja que en altres corporacions com Électricité de France (EDF), "els suïcidis s'han disparat d'enguà que la seva direcció està intentant incrementar la competitivitat emprant els menors costos possibles".

El coordinador de l'Institut Sindical de Treballadors, Ambient i Salut (ITAS) de Catalunya, Salvador Moncada, fa la mateixa reflexió: "La crisi ha servit tan sols perquè aquests episodis siguin més visibles", ja que el model de *challenge permanent* fa temps que s'aplica arreu del món, no només a

l'Estat francès. Sense anar més lluny, a l'Estat espanyol, la nova organització a través de la qual les empreses busquen rendibilitzar la feina reduint els drets laborals també s'ha cobrat desenes de suïcidis.

Indefensió global

D'acord amb els informes de l'ITAS, els casos més punyents registrats a l'Estat espanyol han tingut lloc a l'ONCE -on el darrer any hi ha hagut quatre suïcidis després que es precaritzés la feina per alleugerir la pèrdua de vendes- i a les empreses de seguretat Ombus, Prosegur, Falcón o Vinsa de la comunitat de Madrid, en les quals la pressió psicològica, les rotacions i l'aïllament de què és víctima la plantilla ha provocat mitja dotzena de morts el 2010, la majoria durant la mateixa jornada laboral.

La situació, però, encara és més dramàtica als països de l'Àsia central, on aquesta *fàbrica productivista* causa veritables estralls en la salut psíquica de les empleades, tal com revela el nombre elevat de suïcidis registrats a les plantes que tenen les multinacionals de l'automoció o de material tecnològic (com Apple, Sony o Hewlett-Packard) a la Xina, l'Índia o el Japó. I no podem oblidar les defuncions entre el personal dels *megastores* que s'han instal·lat a les metròpolis d'alguns països de l'Amèrica llatina per esgarripar el mercat sota fórmules de venda i de pressió intensives.

Per Salvador Moncada, aquest nou model que la crisi ha posat de manifest "deixa l'empleada en la més absoluta indefensió, exposada a la por de ser acomiadada i a una voràgina davant la qual, en molts casos, la sortida no és altra que engegar-ho tot a rodar".

La Poste i France Télécom han posat damunt la taula el *challenge permanent*, que ha esdevingut el sistema laboral i, per extensió, el *modus vivendi* de la societat capitalista. Un ritme que condemna a mort les classes populars més depauperades per la crisi, l'exclusió i la injustícia social.

Partisano
Roba informal però elegant i amb mala llet

Ara també ens pots trobar al Carrer de les Sitges 8,
a Barcelona
i a Partisano.cat

MÓN ÀRAB • AL PAÍS RIC EN PETROLI, LA POBLACIÓ SURT AL CARRER I S'ENFRONTA AMB LA POLICIA PER RECLAMAR LLIBERTATS

L'Aràbia Saudita no s'escapa de l'onada de protestes

Marc Almodóvar
Barcelona

Entre l'onada de protestes inspirades per la insurrecció tunisiana i egípcia s'estén arreu del món, alguns dels règims més hermètics de la zona fan esforços per aplacar, ni que sigui mediàticament, les revoltes internes. És el cas de l'Aràbia Saudita, el principal país exportador de petroli del planeta, amb una monarquia absolutista instaurada per la família Saud el 1932. Allunyades dels flaixos de la qatariana Al-Jazira, les protestes també han arribat al cor del regne més poderós del golf Pèrsic i un dels grans aliats occidentals a la regió. El 29 de gener centenars de persones van sortir als carrers de Jeddah per denunciar la manca d'infraestructures després que una riuada matés onze persones a la localitat. Va ser una mobilització sense gaires precedents al país i va durar prop de quinze minuts, abans que la policia l'aturés i arrestés entre 30 i 50 persones. La mateixa nit, va començar una campanya a través de les xarxes socials d'Internet per reclamar una monarquia constitucional al país i la "fi de la corrupció i l'atur", així com una "distribució equitativa de la riquesa". Pocs dies després, desenes de dones van sortir al carrer per reclamar l'alliberament dels presos tancats sense judici, mentre es produïen protestes dels treballadors immigrants asiàtics en algunes fàbriques del

Tot i que les protestes no han tingut la intensitat de les que s'han viscut en d'altres països, molta gent es pregunta si no ha estat el silenci dels mitjans el que marca el ritme del procés

país. El 10 de febrer, un grup de deu persones intel·lectuals i defensors dels drets humans va intentar formar el primer partit polític al país des de fa vint anys. Totes van ser empresonades. A partir del 17 de febrer, suposadament inspirada

El monarca Abdul·lah camina al costat del rei Joan Carles després de la seva arribada a Barajas, el 15 de juliol de 2008

Qui és el país que acull les ciutats santes?

L'Aràbia Saudita, més enllà de ser la seu de les dues principals ciutats santes de l'Islam (la Meca i Medina), també és l'origen d'una de les interpretacions més restrictives de l'Alcorà. A l'oasi del Nejd (espai maleït per Al·là segons algunes tradicions) va néixer el wahabisme, que es va estendre aliat sota la bandera verda de la casa de Saud, el llinatge monàrquic que encara avui governa el país. El wahabisme, subvencionat amb petrodòlars, és la inspiració doctrinal de la visió més restrictiva i retrògrada de l'islam i és la base d'inspiració del règim d'Abdul·lah Saud.

Tot i el fort hermetisme, la monarquia absolutista ha estat amonestada repetidament per organitzacions de drets hu-

mans. L'Aràbia Saudita es troba en la posició 129 (d'un total de 134) del rànquing de desigualtat de gènere segons el Fons Econòmic Mundial. De fet, va ser l'únic país del món que va rebre un zero en la categoria d'apoderament polític de les dones. A més de la prohibició de conduir (vigent des de 1990), legalment les dones necessiten l'aprovació d'un guardià (que pot ser un germà o fill) per casar-se, viatjar, obrir comptes corrents, tenir educació o treballar. Una de les reformes plantejades pretenia posar un límit al matrimoni amb nenes menors d'edat, en un país on tan sols un 5% de la força de treball és femenina. Les flagel·lacions i amputacions per "desviació sexual" o embriaguesa són a l'ordre del dia, defensades sota el principi de "tra-

dicció legal". Les decapitacions públiques encara es practiquen i la llibertat religiosa és prohibida activament per la constitució saudita.

Davant de tot això i en contrast amb l'actitud mostrada amb altres règims, Occident sempre ha guardat un silenci estudiat de doble raser i ha mantingut grans relacions amb el principal productor de petroli del planeta i exili daurat per a gran nombre de dictadors. Joan Carles de Borbó, per exemple, era referit constantment per l'anterior monarca, el rei Fahd, com "el meu germà". No és d'estranyar si tenim en compte els préstecs milionaris atorgats per la causa de Saud a la casa reial espanyola o els favors econòmics mantinguts entre les dues monarquies.

El silenci internacional

El monarca absolut Abdul·lah va mirar de reaccionar i va oferir ajudes econòmiques milionàries per pal·liar la inflació i l'atur juvenil, així com la cancel·lació d'alguns deutes, ajudes per estudiar a l'estranger i l'augment d'un 15% del sou a una part del funcionariat. A finals de març, en un nou intent oberturista, es van anunciar eleccions municipals masculines per escollir la meitat dels membres

dels consells municipals. Tot i que les protestes no han tingut la intensitat de les que s'han viscut en d'altres països, molta gent es pregunta si no ha estat el silenci mediàtic, molt distant de la gran cobertura que han tingut d'altres revoltes populars, el que ha marcat el ritme del procés. És sorprenent el silenci internacional davant la invasió militar de les tropes de l'Aràbia Saudita a Bahrain, en clara oposició al que va succeir durant la primera guerra del Golf o la recent intervenció internacional a Líbia. De fet, els Estats Units i l'Aràbia Saudita van arribar a acusar l'Iran d'exercir un intrusisme inacceptable quan aquest país va criticar la invasió militar que va fer rebrotar les protestes xiïtes al país.

Les aliances polítiques podrien haver marcat l'agenda de la cobertura del procés de la cadena qatariana Al-Jazira, que s'ha convertit en la principal font d'informació dels mitjans occidentals

Les aliances polítiques podrien haver marcat l'agenda de la cobertura del procés de la cadena qatariana Al-Jazira. Alguns han criticat una cobertura desigual dels processos i a ningú no se li escapa que la gran majoria de mitjans occidentals, absoluts ignorants de la regió, es nodreixen bàsicament d'aquest canal per elaborar les seves informacions. Fins i tot Hillary Clinton va reconèixer públicament el lideratge de la cadena. Cal destacar que l'altra gran cadena del món àrab és la cadena d'influència saudita Al-Arabiya i que el règim d'Abdul·lah ha expulsat algun periodista que cobria les protestes. D'altra banda, ja fa setmanes que el silenci mediàtic cobreix les últimes protestes a Bahrain i que s'ignora qualsevol tipus de dissidència que sorgeixi a Qatar: els dos intents convocats per les xarxes socials d'Internet van fracassar, mentre el règim empresonava el *blocaire* Sultan al-Khalaifi i alguns periodistes es revoltaven contra l'hermetisme informatiu intern.

per la seva veïna de Bahrain, la comunitat xiïta del país va començar a organitzar protestes. Sobre tot a la zona est, a Qatif, la comunitat reclamava l'alliberament de preses polítiques i la fi de la persecució religiosa. Les protestes del 9 i 10 de març van ser especialment actives. La policia va usar bombes de percussió i va disparar sobre la gent que es manifestava. El país va viure un dia de la ràbia -a l'estil egipci- l'11 de març, però no va

tenir èxit a causa de la forta presència policial. Els dies successius es van produir diversos intents d'accedir al ministeri d'Interior, a Ryadh, per reclamar l'alliberament de preses sense judici mentre el govern emetia una fàtua que reforçava la prohibició del dret de manifestació. Desenes de persones van ser detingudes. Professors, alfabeticitzadores i graduades sense feina han protagonitzat protestes durant aquests dies d'abril.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Vint anys escampant el virus de l'autogestió

Virus Editorial celebra dues dècades d'edició i distribució alternatives

Interior del local de Virus, que està situat al barri del Raval de Barcelona

ROBERT BONET

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

“Perquè el llenguatge és un virus”, aquesta és la frase que ha acompanyat l'editorial Virus durant molts anys. Aquests dies, Virus celebra el seu vintè aniversari i continua escampant el virus de la crítica del sistema, de l'autogestió i de posar negre sobre blanc moltes de les coses que els grans editorials tenen oblidades o, simplement, no s'atreïrien mai a publicar.

Virus editorial va aparèixer l'any 1991 com un projecte autogestionat que no només volia publicar textos incòmodes pel sistema, sinó que també els volia distribuir, tant a nivell comercial com a nivell alternatiu. Virus va néixer en un context molt concret, “amb el creixement de la insubmissió al servei militar obligatori i la campanya contra els fastos de 1992”, explica un dels membres del col·lectiu, Miguel Martín. En aquest context, Virus fa una aposta de fons per l'edició i la distribució alternatives, que està estretament relacionada amb els començaments de la Distribuidora del Lokal. En aquells temps, segons Martín, “començaven revistes com *La Lletra A*, *Ekinza Zuzena*, *Sabotatge* o *Resisteix*, a més d'algunes agències de notícies, i es va plantejar fer el salt al llibre per poder

publicar textos amb més nivell de profunditat”. El col·lectiu va tenir clars els objectius principals des d'un bon principi: construir un projecte capaç d'editar textos que difícilment trobarien cabuda en la gran indústria editorial; oferir eines als moviments socials i els col·lectius de base i, segons Miguel Martín, “recuperar la memòria de les lluites i les persones que ens han precedit”. Per Martín, “era important recuperar la vida de molts militants llibertaris, oblidats tant per la història oficial com per la marxista i també en molts casos per la pròpia història cenetista oficial”. L'altre objectiu va ser el de crear i enfortir una xarxa de distribució alternativa “que es moguéssin al marge dels àmbits comercials” i, a la mateixa vegada, fer arribar els textos que es produeixen en l'àmbit alternatiu a les llibreries comercials, “on també podrien arribar a gent receptiva als discursos crítics amb el sistema capitalista i les diferents formes de poder que es donen en la societat actual”.

Actualment, Virus distribueix títols de prop de 60 editorials

Després de vint anys, el balanç és molt més que positiu, si tenim en compte que els començaments no van ser fàcils i que la situació no acompanyava gaire, ja que, com recorda Miguel Martín, hi havia una forta “desarticulació de l'esquerra en general” i una certa fragilitat “de la infraestructura cultural dels moviments socials” i, a més, “no existien precedents de projectes semblants a Catalunya i l'Estat espanyol”. Tot això feia que l'aposta fos “arriscada i els temps obertament hostils”. No obstant això, al llarg d'aquests vint anys, el projecte s'ha mantingut i ha crescut i s'ha acabat convertint en un referent. Actualment, Virus distribueix llibres de prop de 60 editorials entre l'àmbit comercial i alternatiu i manté relacions amb desenes de col·lectius, petites distribuïdores o llibreries associatives. Segons Martín, precisament, tots els projectes que han aconseguit

néixer i sobreviure al llarg d'aquests anys són “la prova més evident que l'aposta que es va fer llavors, sens dubte, valia la pena”.

Però després de vint anys, com veu el futur una editorial com Virus en un context cada cop més vinculat a les xarxes 2.0? Segons Martín, aquest és un aspecte difícil de valorar, ja que depèn de nombrosos factors, “alguns dels quals s'escapen de les nostres mans”. En qualsevol cas, afirma que “el nostre futur està íntimament lligat a l'enfortiment i el creixement d'espais de construcció política i cultural –centres socials, llibreries, distribuïdores, col·lectius– al marge de la gran indústria d'explotació cultural” i és per ells per qui “continuem apostant”. D'altra banda, l'omnipresència d'Internet ha donat lloc a nous conflictes associats al control i la llibertat en l'àmbit de les noves tecnologies i des de Virus s'ha fet una aposta per l'accés i distribució lliure de continguts a la xarxa: “La majoria dels nostres llibres tenen llicència Creative Commons i són de descàrrega lliure”. En aquest sentit, la qüestió del llibre electrònic “és un tema que, actualment, ens toca afrontar, no només a nosaltres sinó a totes les editorials de caràcter alternatiu o antagonista, tant a nivell tècnic com a nivell polític”.

NOVETATS DE VIRUS

El Antropoceno.

La expansión del capitalismo global choca con la biosfera
Ramón Fernández Durán.

8 euros, 112 pàgines.

Sobre l'expansió de les metròpolis urbanes, l'hegemonia del sistema industrial i de l'agricultura intensiva i un consum de masses que retorna al medi ambient els residus que són impossibles de recuperar per al cicle natural.

Migraciones ambientales.

Huyendo de la crisis ecológica en el siglo XXI

Jesús M. Castillo

8 euros, 112 pàgines.

Una síntesi detallada de les causes globals i locals, directes i indirectes, que repercuteixen en la vida i el futur de poblacions senceres a parts del planeta.

Forjar alternatives: la força que té la tinta quan cau al paper

Us fem arribar nou recomanacions pel dia de la rosa i el llibre des de la cooperativa La Ciutat Invisible i la secció 'Expressions' de la DIRECTA

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Fa poc, vaig veure un vídeo que corre per Internet titulat *Le-erestadmoda*, us el recomano. Bàsicament, el seu autor comença a explicar les virtuts que

tenen els "dispositius de coneixement bio-òptic organitzat", que és el seu nom comercial. Doncs bé, aquests dispositius (la gràcia és presentar-los com un súper aparell d'última generació) tenen les característiques següents: sense cables ni circuits elèctrics, no necessiten

bateria, són compactes, podem portar-los on vulguem, no es penegen ni s'han de reiniciar, són respectuosos amb el medi ambient i sostenibles perquè estan fets de material reciclable, duren molt de temps i, a més, a cada pàgina contenen milers de bits d'informació que el nostre

cervell pot adquirir i processar. L'article defineix amb aquestes paraules un invent revolucionari que coneixeu molt bé: el llibre. Doncs bé, potser ja és hora que tornem als llibres, aquell dispositiu que sempre tenim a l'abast -encara que no hi hagi cobertura- i que no només

ens pot fer passar una bona estona, sinó que pot aportar-nos noves maneres de veure i entendre el món i, a partir d'aquí, fer-nos reflexionar per buscar alternatives. I les recomanacions següents aporten prou informació i reflexions per fer-nos pensar una bona estona.

LLIBRES

Reconstrucció i anàlisi del moviment veïnal

Construint la ciutat democràtica.

Moviment veïnal durant el tardofranquisme i la transició

Ivan Bordetas, Xavier Domènech, Anna Sánchez Sorribes i Ricard Martínez. Icaria Edicions.

Dut a terme per quatre investigadors -dos d'ells membres de Praxis-, la recerca a aquest llibre consten de tres parts. La primera, signada per Ivan Bordetas Jiménez i Xavier Domènech Sampere, està formada per dos textos que es dediquen al sorgiment i els primers anys

de la trajectòria del moviment veïnal, al temps de la configuració de vastos nuclis suburbials de barraques, a l'anàlisi del model de creixement urbà especulatiu imposat pel règim franquista i a l'articulació d'unes xarxes socials als barris i suburbis de les diferents

ciutats catalanes. La segona part, a càrrec d'Ivan Bordetas Jiménez i Anna Sánchez Sorribes, estudia el període de mobilització urbana més àmplia i de màxima fortlesa i incidència política i social de l'associacionisme veïnal, de la protesta a la proposta i de la desconfiança vers les autoritats de la dictadura a la seva deslegitimació directa i total. La tercera part, elaborada per Ricard Martínez i Muntada, s'ocupa de l'univers cultural del moviment veïnal i, en particular, dels continguts de transformació social anticapitalista que, tot i que no es van materialitzar, van formar part de projectes, de mobilitzacions i de la mateixa identitat del moviment.

LLIBRES

Caça de bruixes: una eina per imposar el capitalisme

Calibán y la bruja.

Mujeres, cuerpo y acumulación originaria

Silvia Federici. Editorial: Historia9.

Aquest llibre ens convida a fer un viatge enrere en el temps, cap a les arrels fundacionals del capitalisme. Ens situem a l'edat mitjana, des del segle XIII al XVI, aproximadament, un moment clau i apassionant per entendre les condicions his-

tòriques de producció del present. L'autora reinterpreta la teoria marxiana i fa un brillant viratge feminista recol·locant la dona al lloc central de l'anàlisi, recuperant de l'oblit i resignificant la repressió cap a la figura femenina com a element central

per entendre el mecanisme de racionalització capitalista de reproducció social. Federici ens explica el paper importantíssim que van tenir les dones en el procés extremadament lent i dolorós pel qual les classes dominants van aconseguir el disciplinament social dels cossos. La tesi principal de l'autora és que aquest procés va requerir d'una guerra prèvia contra les dones, paral·lela al procés d'expropiació de les terres comunals amb les *enclosures* o tancament dels camps; fins arribar al control i el disciplinament dels cossos, en especial els femenins, i a la inauguració d'una nova era de relacions patriarcales, el patriarcat del salari.

LLIBRES

Webs, poesies i una parella 'hetero' a la República Basca

La bella fugida

Hedoi Etxarte i Alain M. Urrutia. Editorial: Alberdania. Any: 2010.

És més aviat un experiment, una novel·la gràfica (o potser postnovel·la gràfica?) que combina estils i recursos impropis del gènere: periodisme en forma de crònica i entrevista; imatge hiperrealista, historieta clàssica a dues vinyetes per

pàgina; poesies, referències bibliogràfiques i enllaços a Internet.

Etxarte i Urrutia ens presenten la història d'una parella *hetero* que viu a la República Basca Lliure, annexionada a l'Estat francès des de la guerra de

successió, juntament amb Catalunya. Una societat on el nacionalisme *abertzale* és d'extrema dreta i busca l'annexió del Regne d'Espanya. Un assaig sobre la conquesta i l'alliberament, la seducció i l'enamorament, el disseny i el text, que fa salts insòlits entre ficció i realitat, entre àmbit públic i privat, personal i polític.

El llibre ha estat publicat en èuscar, castellà i català i presenta, al nostre entendre, un parell de pègues. D'una banda, els salts de l'àmbit públic al personal no estan del tot ben lligats, generen certa confusió narrativa. De l'altra, el format paper fa que no es pugui treure tot el suc als enllaços.

LLIBRES

Un homenatge als i les anarquistes anònimes

Anarquistas.

Un siglo de movimiento libertario en España

Dolores Marín. Editorial: Ariel. Any d'edició: 2010.

La història de l'anarquisme a l'Estat espanyol va molt més allà de centenària CNT i de capçaleres com *Tierra i libertad* o *Solidaridad Obrera*, o de l'imaginari format al voltant de les fotografies de milicians i milicianes de la guerra civil. El darrer treball de l'autora no

només aborda el transcórrer polític de l'anarquisme en aquests 100 anys, amb un ampli apartat dedicat a la transició espanyola, sinó que també reflecteix la història d'una sociabilitat i un projecte d'associacionisme obrer singular. La història de les lluites, de les

pràctiques quotidianes de la vida en anarquia, de les escoles racionalistes i d'una concepció de la sexualitat alliberada i també de l'excursionisme, el naturisme, l'esperantisme o el moviment cooperatiu i la formació de tot un imaginari simbòlic i cultural amb les seves cançons i els seus mites. Aquest llibre, que tracta aquesta part oblidada de la nostra història, desvetlla la cruel paradoxa, tenint en compte que en la historiografia europea contemporània han aparegut investigacions on aquesta història silenciosa no només és valorada, sinó que esdevé la clau per a la interpretació de fets primordials en la història general.

, expressions

LLIBRES

Pastora: la persona de darrere el mite

Més que una ressenya, això també vol ser un petit homenatge; un record per un personatge extraordinari de la nostra història, Florencio Pla Messeguer

Ciutat Invisible
expressions@setmanaridirecta.info

“Teresa/Florencio Pla Messeguer no se echó al monte, estaba allí. Había nacido y crecido en el Baranco de Vallibona. Conocía por tanto su dureza (...) Cuando la opresión en un mundo de sexos lo acorraló y su diferencia, unida a las circunstancias que le habían tocado vivir, le puso en el blanco de todas las miradas, su única salida fue seguir en el monte y unirse a los hombres, en una vida que dominaba como nadie, la del maquis o monte bajo”.

Així s'inicia el fantàstic treball sobre la biografia de Florencio Pla i els maquis de la zona de José Calvo Segarra. Es tracta d'un estudi rigorós i amb una documentació extraordinària sobre el personatge que es va elaborar l'any 2009. Sense cap mena de dubte, es tracta del llibre més interessant des del punt de vista historiogràfic, amb entrevistes al propi Florencio Pla i a familiars directes dels maquis implicats.

Amb aquesta història tan particular, no és estrany que la vida de Florencio Pla Messeguer s'hagi intentat portar al format de novel·la en diferents ocasions. I no ens sorprendria veure'n una producció cinematogràfica properament (n'hi ha per molt més, però quina por...).

Una trama implacable

Evidentment, no anomenarem les de caràcter tendències aparegudes a finals dels anys 70, però sí l'última d'Alicia Giménez Bartlett. Novetat de Sant Jordi, amb el títol *Dónde nadie te encuentre*, publicada per Destino i que ha rebut el Premi Nadal 2011.

Al marge de premis, la novel·la està molt ben feta i transmet emotivitat a cada pàgina. Aquest fet, unit a l'extraordinari de la biografia, fa que no puguem deixar-la fins que l'acabes. Molt bona feina i una trama de ficció ben construïda. Només amb un però, la insistència de l'autora en reflectir el caràcter

El darrer maqui dels Ports, Florencio Pla Messeguer, va morir el 2004 a Castelló

ter *español* i la contraposició amb un suposat caràcter *francès*, a través de la caracterització dels personatges ficcionats. Una caiguda en un tòpic molt gastat que, en

certa mesura, espatlla la implacabilitat de la trama. No obstant això, si podeu prescindir d'aquest detall, us en recomanem encardiment la seva lectura.

LA PASTORA
DEL MONTE AL MITO

La Pastora

Del Monte al Mito.
Editorial Antinea.
José Calvo Segarra.

On ningú no et trobi

Alicia Giménez Bartlett.
Editorial Destino.

LLIBRES

El traç de les invisibles

Reflexions entorn el treball des d'una perspectiva de gènere.

Autoria: Columna Clitoriana.

Autoedició, gener de 2011. Manresa.

Pàgines: 120.

Aquest llibre sorgeix del procés i el treball del col·lectiu de dones Columna Clitoriana. Lluny de ser un treball acadèmic, mostra alguns àmbits del treball i els exposa des de diverses visions, tot intercalant un posicionament propi. El llibre està estructurat en tres parts; la tercera és un recull sobre la campanya contra el grup tèxtil

Inditex que van engegar l'any 2007. A l'apartat de reflexions finals, es critica la intervenció del feminisme institucional i es presenten algunes alternatives. Tal com expressen les autores, aquest llibre ha de servir per qüestionar tot allò que s'assumeix de manera normalitzada i per potenciar el debat. MERITXELL GUÀRDIA

LLIBRES

Memòries de la lluita armada

Jann-Marc Rouillan.
Virus, 2011.

Membre del Moviment Ibèric d'Alliberament (MIL), dels GARI i d'Acció Directa, Jann-Marc Rouillan prossegueix amb les seves memòries escrites des de la presó, on encara roman, convicte per motius més que controvertits. Al segon volum, Rouillan explica la seva etapa catalana, on va coincidir amb Salvador Puig Antich i d'altres militants d'un grup que

difonia propaganda finançada amb atracaments a sucursals bancàries. L'autor explica aquells anys de clandestinitat farcits d'escenes de *thriller* relatades amb una prosa tallant. Narra les fugides, les disquisicions sobre el futur de la lluita obrera, els robatoris i les anades al cinema i exemplifica el vessant més radical dels qui no es resignaven al franquisme. IGNASI FRANCH

LLIBRES

Glamur i resistència

Del LaGrace Volcano i Itziar Ziga.
El Tangram, 2010.

Aquest petit volum de l'emergent editorial El Tangram inclou entrevistes a dues persones amb perspectives pròpies sobre el gènere i la sexualitat, mitjançant les quals es qüestionen els discursos dominants a tots nivells. Itziar Ziga, autora de *Devenir perra*, defensa una feminitat combativa, radicalment oposada a les construccions

culturals de docilitat i submissió; Del LaGrace Volcano, fotògraf intersexual, fa reivindicació viva del gènere no especificat. La curadora Elisabeth Massana dirigeix unes xerrades amb aires de debat més que no pas d'entrevista periodística. El llibret pot complaure tant les persones iniciades com les llegendes en les matèries tractades. I. F.

CAMPANYES

“Aquí, o vas a fer una cervesa al bar o quedes al carrer”

Des del col·lectiu Rissaga s'afirma que l'Ajuntament de Ciutadella “no afavoreix coses noves o alternatives”

Dinar organitzat el 17 de desembre a la plaça de la Catedral de Ciutadella durant els actes de presentació del col·lectiu Rissaga

Xerram sobre l'associacionisme i les lluites socials que hi ha a l'illa de Menorca amb dues membres del col·lectiu Rissaga de Ciutadella, Nit i Pau.

Pere García
menorca@setmanaridirecta.info

Què es respira a Ciutadella envers l'associacionisme i la lluita social?

Tenim Mobilitzats i Talaiòtic Agora i també plataformes com la del transport aeri digne, la del Camí de Cavalls i els Joves en Defensa del Territori. Rissaga en som un poc l'herència, hi som gairebé totes les que érem a Mobilitzats. El teixit associatiu és viu, però les activitats són per persones majors; les associacions d'entre vint i 30 anys són poques i les activitats són gairebé nul·les. L'Ajuntament no afavoreix coses noves o alternatives. Al casal de joves, les educadores decideixen què es farà.

Es va fer una trobada amb el lema Menorca reserva de la billettera, n'estau al corrent?

Mos va arribar, però trobam que no hi ha un objectiu massa clar; existeixen unes queixes, però no hi ha una línia de propostes. La idea és bona, però és una plataforma que no veim on s'encamina ni que tenguí una línia clara d'actuació; va servir per xerrar, però creïm més en treballar amb qui calgui quan hi ha un objectiu.

Per què Rissaga?

L'objectiu és “per un centre social” i tot va en açò. Volem decidir; ja està bé de dir-nos el que està bé i el que no. Mos importa l'altruisme i la vivència del tarannà col·lectiu.

Hi ha poc costum de ser protagonista, es fa molt d'usuària. La presa de decisions és per consens, no s'admeten subvencions i fem comissions. Esteim contentes amb la varietat d'edats i la regularitat en la participació.

Hi ha diversitat d'ideologies a Rissaga?

Som prop de vint persones a les assemblees i l'esforç és gros, tenim moltes formes de pensar i intentam no tenir un posicionament polític, seria contraproduent, tot i que esteim fent política social. Ens hem adherit a les demandes pel transport aeri digne, amb Can Vies i amb la infància de Gaza, però açò no és feina feta, sols és consens.

Us vau presentar en un acte al carrer. I després?

L'acollida va ser molt bona. Hem fet dues festes per l'autogestió gratuïta en espai privat amb la intenció de recaptar doblers i, també, de donar alternativa a l'oci establert. L'Ajuntament posa traves i prohibeix vendre alcohol a l'espai públic, tot i que després veus que no fa igual per tothom. Vam fer una jornada de programari lliure, un cicle de cinefòrum amb l'Associació de Peruans on interaccionam i mercats d'intercanvi al carrer.

I ara ja teniu espai propi.

No el considerem nostre, és cedit per l'Associació de Veïnat Glossador Vivó, és provisional. L'associació veïnal ha de continuar exis-

tint, no els volem expropiar. Reclamem un espai públic de l'Ajuntament en desús; és de tothom! L'únic camí, ara, es l'administració; no esteim capacitats per llogar ni comprar i l'ocupació no la veim pels estigmes.

I l'Ajuntament què hi diu?

Des del desembre esteim en punt mort, ells no mouen fitxa. Duem sis mesos en contacte i dues reunions. Tot el que vam dir a la batlessa va ser anotat en un paper arrugat i fins i tot nos proposaren demanar a l'església. Posteriorment, en contacte amb la tècnica d'urbanisme, nos proposava un espai que no compleix condicions d'habitabilitat. Ara hi ha eleccions... L'objectiu és obtenir el llistat de locals de l'Ajuntament al registre, però nos posen totes les pegues. L'Ajuntament no està interessat en l'existent i, en canvi, ha fet una sala polivalent amb gestió privada. Esteim molt enfadades amb les formes i el tracte.

El dissabte 30 d'abril feu una nova jornada.

Farem un dinar al migdia, al capvespre, una mostra de grups i, al vespre, nos adherirem a l'acte pels fiets de Gaza.

+ INFO

Col·lectiu Rissaga:
<http://rissaga.moviment.info/>.
Camí de Maó, número 38.
Ciutadella (Menorca).

OPINIÓ

Quatre notes d'humor sobre la crisi... o no

Jordi Martí Font

El Govern dels millors (lladres del món) ha començat i ha incrementat l'espoliació que ja anunciaven quan encara no manaven. La banda executa el seu guió amb timó, currículums inventats per semblar més del que són i presidents d'associacions empresarials que fan la feina bruta de vendre-s'ho tot a ells mateixos a preu de saldo, mentre ostenten excel·lents càrrecs de consellers. En tenien ganes, tan acostumats com estaven quan manava el pare de l'Oriol a fer transvasaments de diners d'una butxaca a l'altra. Els del PSC-ERC, amb alguns desacords d'ICV convenientment propaganditzats per la premsa del règim, que ara també podrem llegir en català, ja els havien aplanat el camí. I el van deixar tan pla que no els ha calgut fer cap esforç per trobar la drecera de la cova d'Alí Babà. Ara, a més, tenen la gran excusa per fer el que vulguin mentre nosaltres els deixem: la crisi.

I davant l'ofensiva més gran contra les persones que mai s'hagi donat a l'Europa occidental després de la Segona Guerra Mundial, nosaltres què fem? Com ens oposem a això que anomenem *retallades* i que s'entendria molt millor si diguéssim *robatoris*? Perquè, és clar, que ells fan el que els toca: enredar i robar. Però i nosaltres? Doncs no res, tot i que ens caldria continuar tenint clar que tenim raó, que la teníem i que no sabem si la tindrem o no però el que pensem no dependrà dels diners que ens paguin ni del poderet que ens donin. Ni ahir ni ara ni mai.

Les companyes i els companys de feina, de llit, de sofà, d'aula, de carrer, de pis, de bar, de cap de setmana i d'entre setmana... quan entenen mínimament el que està passant es miren el món amb més por encara de l'habitual i comencen a suposar on pot portar aquest increment fins a l'infinit de la por a demà que ens venen arreu com a normalitat: anem de cap als forns crematoris d'Auschwitz... convenientment *tunnejats*, això sí, d'acord amb l'estètica del segle XXI. Per a aquesta drecera ens hi van

preparant quan repeteixen vint vegades -o més- que davant la crisi i per reduir l'atur només tenim l'opció de treballar més (i de fer fora els “indesejables” que no portin corbata, expliquen en veu baixa...). El treball ens farà lliures, i ser més dur que ningú altre amb els altres pobres ens farà... caps i cossos més de suro. Ens hi han preparat tant que nosaltres diem que sí, que tenen raó, alhora que llencem a la brossa les quatre regles matemàtiques, sobretot la divisió, que ens van ensenyar a l'escola primària o abans i tot.

Sabeu què podem fer davant la crisi, sense caure en les seves trampes? Doncs somiar (he dit somiar!) que, enmig d'una pel·lícula que no sigui de la Guerra Civil (perquè al final sempre acabem perdent), som persones conscients, que sabem de què va el món i, de la mateixa manera que treballem, també ens movem, protestem i ens indignem. Així que, ja en sabeu el gènere: la ciència-ficció. No? I podem continuar somiant que, un cop indignats, fastiguejats i farts de perdre cada dia una mica més, ens dediquem, quan no ens vegin i només per passar l'estona, a trinxar caixers, rebentar les portes dels bancs, no creure l'amo ni treballar gens, alhora que l'advertim que no ens acomiadi i executem les amenaces teòriques si ens fa fora. També, per entretenir-nos més, de tant en tant, cal cremar les cases dels rics, fer impracticables i insegurs els seus barris i tancar amb silicona i cadenes les escoles dels seus fills per aturar la cadena; sí, la de muntatge, també. Podem deixar-los sense aigua i que no es puguin rentar, ni cuinar, ni... El que sigui abans del que fem ara, que és... no res. El que sigui abans d'engolir com engolim i de les frustracions que es veuen arreu. El que sigui abans que acumulem resignació i veure com la policia, els jutges i els bancs fan tan bé la seva feina al servei dels rics que els nostres es queden sense feina, sense casa, sense res que no sigui misèria...

Serien tot mesures per riure, o per fer riure. Perquè de fofres de nosaltres, de totes i totes, ja ens n'hem atipat una mica massa. I potser ja n'hi ha prou de resignació i males cares, no?

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 21 d'abril
Tapes de la revista 'Barrio' de la Trini
 19h CSO La Gordíssima
 C. Pons i Gallarza, 10.
 També hi haurà kafeta
 Organitza: Revista 'Barrio' de la Trini

BARRIO

Revista veïnal de Trinitat Vella

Dijous 21 d'abril
Classes de Català
 20h (fins a les 21:30h)
 CSO La Gordíssima
 C. Pons i Gallarza, 10.

Divendres 22 d'abril
Tapes de La Trinxera
 19h CSO La Gordíssima
 C. Pons i Gallarza, 10.
 També hi haurà kafeta
 Organitza: La Trinxera

Divendres 22 d'abril
Punt d'intercanvi i botiga gratis de llibres
 18h CSO La Revoltosa
 C. Rogent, 82.
 Més informació:
<http://revoltosa.squat.net/>
 Organitza: Assemblea del CSO

Onzena Jornada assembleària de la Cooperativa Integral Catalana Segona Trobada d'ecoxarxes

SALÀS DE PALLARS, 23, 24 i 25 d'abril

DISSABTE 23 D'ABRIL: JORNADA DE FORMACIÓ DE LA CIC

13h Acol·lida i organització dels espais de cuina i de dormir
 14h Dinar
 16h Formació
 20h Fi de la jornada de formació
 Tota la informació i material necessari: www.cooperativa.ecoxarxes.cat
 Jornada de formació en paral·lel: sessió introductòria per conèixer el funcionament de la CIC i un nivell avançat per conèixer amb més detall alguns aspectes legals de la cooperativa en relació amb l'Estat, els bancs o altres institucions oficials.

DIUMENGE 24 D'ABRIL: FIRA NATURA DE SORT

Diversos estands locals, d'obraders, de la central de compres del Pallars... Estand d'informació de la Cooperativa Integral Catalana. Ús de la moneda social durant tota l'activitat.

DILLUNS 25 D'ABRIL: ONZENA JORNADA ASSEMBLEÀRIA TROBADA D'ECOXARXES I NUCLIS LOCALS

Previ: recollida de dades sobre les diferents ecoxarxes i nuclis locals i les estructures i projectes amb què compten: centrals de compres, obradors, etc... Al llarg del dissabte, es començarà a fer aquesta tasca. S'intentarà fer una localització en el mapa de les diferents accions, de cara publicar-ho més endavant.

10h Presentació de les diferents ecoxarxes i nuclis locals que ja estan actives a tot Catalunya.

11h Persones, nuclis locals i ecoxarxes: la creació de vincles entre sòcies i persones afins que no pertanyen a cap nucli local o ecoxarxa. Coordinació entre els nuclis locals pel que fa a les ecoxarxes i a la CIC.

14h Dinar

16h Metodologia per coordinar les centrals de compres de tot el territori: Relacions entre CCC i els centrals. Prioritats territorials a l'hora de proveir les centrals de compres de productes ecològics. Minimitzar transports i proveir de manera local. Coordinació entre les diferents centrals de compres i els obradors ecològics.

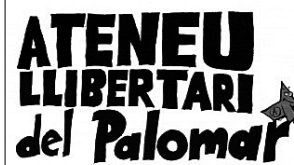
Tota la informació de la jornada s'anirà penjant al següent enllaç:

Tota la informació: www.cooperatives.ecoxarxes.cat

Organitza: Cooperativa Integral Catalana

Més informació: cooperativa@ecoxarxes.cat tf: 608395087

Dissabte 23 d'abril
Parada del dia del llibre de l'Ateneu Llibertari del Palomar
 Tot el dia al carrer Pons i Gallarza, davant del CSO La Gordíssima.
 Organitza: Distribuidora de l'Ateneu Llibertari del Palomar

Dissabte 23 d'abril
Parada de Sant Jordi del CSO La Gordíssima
 A partir de les 10h Rambla de Fabra i Puig a l'alçada de Concepció Arenal
 Més informació:
<http://lagordissima.wordpress.com/>

GIRONA

Divendres 22 d'abril
Taller de pa
 9h Kan Kolmo
 C. del Carme, 41.
 Taller de pa
 18h Cafeteria i distribuïdora alternativa Logofobia (parada de Sant Jordi)

Diumenge 24 d'abril
Pizzeria Assaco Pizzetti
 21h Kan Rusk
 C. Comerç

JUNEDA

Dissabte 23 d'abril
Sant Jordi a Juneda
 Teatre Foment de Juneda
 C. Roger de Llúria, 7.
 18:30h Llegenda de Sant Jordi
 19:30h Berenar popular i lectura de fragments de llibres i poemes
 20:30h Concert de Meritxell Gené i Pep Gimeno *el botifarra*
 Organitza: Ateneu Popular Garriguenc

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

La Directa: necessitem persones voluntàries per ensobrar el setmanari. Si vols la teva Directa gratis, vine a ajudar-nos els dimecres, entre les 9 i les 12:30h, al carrer Riego 37 de Barcelona (Sants).

Regalo ampliadora de fotografia (35mm i 6x6) i projecteur de diapositives (35mm). Contacte: Gustavo, 935461736

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que desitgin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.net

S'ofereixen **gossos en adopció** per tancament de gossera. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mónica, 629 278 238

Busquem persones **voluntàries per participar el Dia de la Lluita Camperola** (17 d'abril) en una intervenció teatral multitudinària a Barcelona. Contacte: catalunya@alianzasoberanialimentaria.org

Rumb a Gaza: **2a Flota de la Llibertat. Necessitem suport i donacions** per tirar endavant el projecte el proper mes de maig. Contacte: info@rumbogaza.org

> EL TEMPS

DIJOUS 21

Els vents del sud portaran núvols espessos al País Valencià, on començarà a ploure a mitja tarda. Gotes a Tarragona.

DIVENDRES 22

Les pluges es generalitzaran a Catalunya. De sud a nord i amb més intensitat a les comarques de la costa. Llamps i trons.

DISSABTE 23

De matinada s'obriran clarianes. Alguns ruixats febles a mitja tarda al Vallès, el Bages, Osona i l'Empordà.

DIUMENGE 24

Tornaran a augmentar els núvols, però amb poques precipitacions. Temperatures més altes i vents forts del sud.

DILLUNS 25

La pluja podrà caure amb força només a les comarques d'Alacant. La baixa pressió es desvia cap el nord d'Àfrica.

DIMARTS 26

Vents que giraran a component terrestre, més secs. Més clarianes, més boirines i termòmetres cap amunt.

Presentació de la campanya Orgull Juvenil

LA SEU D'URGELL,
22 i 23 d'abril

Davant el que anomenen el *poder adult, que cerca generacions de persones submisses que continuïn sostenint aquest sistema, l'Assemblea de Joves de l'Alt Urgell (AJAU) inicia una campanya de conscienciació davant aquest fenomen, amb l'objectiu d'aconseguir un posicionament conjunt de tot el moviment juvenil dels Països Catalans. Pretenen que el món adult reconegui que educa el jovent en la submissió i en la manca d'esperit crític i, ahora, volen fer notar la veu del col·lectiu jove.

22 d'abril

18h Centre Cívic

Xerrada: *Què és el poder adult? Com oprimeix el jovent?* A càrrec de dos militants de l'AJAU-CAJEI.

Taller: *Poder d'insubmissió al poder adult*, dinàmica per aprendre a identificar el poder adult i empoderar-se davant d'ell. A càrrec d'un militant de la CAJEI.

23 d'abril

Casal Popular. C. Canonges, 9.

20h Presentació de la campanya Orgull Juvenil. Hi intervindran membres de l'AJAU i també d'altres col·lectius juvenils de la comarca.

21h Pica pica.. 22h Concert amb SKATAPLINS

Organitza: AJAU

Més informació: www.jovesalturgell.blogspot.com

PRESENTACIÓ DE CAMPANYA

Primeres jornades contra l'assetjament laboral de Mercadona

VALÈNCIA, 22 d'abril

11h: Xerrada: *Mercadona col·labora amb l'espoli dels recursos piscícoles del Sàhara*, comunicació a càrrec de Jose Luís Rodrigo, responsable d'acció política de la Federació d'Associacions de Solidaritat amb el Poble Sahrauí.

Xerrada sobre el conveni col·lectiu de Mercadona, el seu articulats arbitrari i les noves tècniques d'explotació laboral, a càrrec d'Antonio Luna, assessor jurídic de la CNT Còrdova.

14h Paella valenciana confederal

16h Xerrada sobre l'incompliment en

matèria de prevenció de riscos laborals i l'assetjament vers determinades persones, a càrrec d'una delegada d'una secció sindical de Mercadona.

Crònica de l'agressió per part d'un detectiu-assetjador, aparentment contractat per Mercadona, vers afiliades i representants sindicals de la CNT a les portes d'un judici contra l'empresa, a càrrec de David Fernández, secretari general de la CNT de Palma de Mallorca.

Xerrada sobre les sentències guanyades contra Mercadona pel que fa al reconeixement de les seccions sindicals de la CNT i sobre el pagament de beneficis, a càrrec de membres de seccions sindicals de la CNT de Mallorca.

20h Cap on va Mercadona? Passi de la pel·lícula *Wall-Mart: el alto coste de los precios bajos* (Robert Greenwald. EUA, 2005)

Parades de la DIRECTA pel Dia del Llibre

US CONVIDEM A VISITAR-NOS EL DISSABTE 23 D'ABRIL, EL DIA DEL LLIBRE, A LES NOSTRES PARADETES DE LES RAMBLES DE BARCELONA. SEREM ALLÀ TOT EL DIA. UNA ÉS LA PARADA NÚMERO 95 (LA RAMBLA, 83), BANDA LLOBREGAT, DAVANT DEL CARRER PETXINA. L'ALTRA ÉS LA PARADA 242, BANDA BESÒS, DAVANT DEL CARRER DE LA BANCA, A L'ALÇADA DEL MUSEU DE LA CERA.

Festa de Sant Jordi a Cardedeu

CARDEDEU, 23 d'abril

Des del Casino de Cardedeu, espai okupat per l'Assemblea de Joves del poble, juntament amb Maulets de Cardedeu, aposten per un concert en solitari, sopar de pinxos i punxadiscos tota la nit.

22h Presentació del nou disc de Jordi Montañez. Sopar i, a partir de la mitjanit, punxadiscos.

Al Casino Popular de Cardedeu

C. Pau Casals, 15.

Organitza: Maulets i Casino Popular de Cardedeu

Més informació:

www.casinopopular.blogspot.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

VALÈNCIA

Dissabte 23 d'abril

Contra l'assetjament laboral a Mercadona

12h Plaça Espanya

Organitza: CNT - València

. L'ENTREVISTA

Fatima Lamah ACTIVISTA MARROQUINA PELS DRETS LABORALS DE LES DONES

“El client mana: les seves necessitats van per davant dels drets laborals”

Fatima Lamah és una activista marroquina pels drets laborals de les dones. Fa catorze anys que treballa en una fàbrica tèxtil a Tànger i en fa deu que va cofundar l'associació Attawassoul, que lluita per unes condicions de treball dignes per a les obreres del Marroc. Lamah va visitar Catalunya el mes de març en el marc de la Campanya Roba Neta de Setem.

Vet Robirosa
Fundació Autònoma Solidària
entrevista@setmanaridirecta.info

Abans d'entrar a treballar en una fàbrica, vas passar per la universitat. Com recordes aquesta experiència?

Arribar a la universitat va ser un punt culminant a la meua vida. Allà em vaig polititzar i em vaig afiliar al sindicat d'estudiants. Vaig descobrir quina era realment la situació del Marroc i quina era la història que no s'explicava als llibres de text.

Per què vas començar a treballar en una fàbrica tèxtil?

Al Marroc, hi ha moltes fàbriques tèxtils. Els meus germans ja treballaven allà i va ser un pas natural. De fet, el problema és que és molt complicat treballar en alguna feina relacionada amb el que has estudiat. Tenim 100.000 aturats! Al Marroc, sense bons contactes, no vas enlloc.

“Hi ha dones que treballen quinze hores diàries”

Quins van ser els teus primers passos en el món del sindicalisme?

Del 1991 al 1995, vaig treballar en una fàbrica que va acabar tancant perquè les treballadores es van organitzar en un sindicat. Em van fer fora, a mi i també a les companyes que es van solidaritzar amb mi. Durant dos anys no vaig poder treballar perquè, quan et fan fora per motius sindicals, estàs en una espècie de llista negra i cap altre empresari no t'agafa.

Quines condicions laborals creus que s'haurien de millorar?

El primer que s'ha de canviar és el salari, perquè el mínim interprofes-

sional és de 200 euros, però la majoria dels treballadors no hi arriben. La jornada laboral també: legalment són vuit hores, però ningú no les respecta. Fins i tot hi ha dones que treballen quinze hores diàries. A les fàbriques petites, els patrons diuen que el client és el que mana. Això vol dir que, si el client fa una comanda per un dia determinat, la seva necessitat passa pel davant dels nostres drets laborals.

Quines conseqüències té treballar en aquestes condicions?
A causa de les llargues jornades laborals, les dones no troben temps per cuidar els seus fills i per estar amb les famílies. Moltes d'elles acaben amb depressions i altres malalties. També hi ha casos d'avortaments espontanis dins les fàbriques, perquè les dones embassades treballen amb la mateixa intensitat que la resta.

Hi ha diferències entre les condicions de treball d'homes i dones?
Sí. La mentalitat masculista del Marroc també es fa patent a la feina, on es considera que el treball de la dona és secundari. El salari, en principi, és igual per llei, però els homes acaben cobrant més a final de mes a través de les primes. També és més complicat que una dona ascendeixi laboralment.

Quin és el vostre objectiu principal com a entitat?

Quan hi havia acomiadaments, sovint, les treballadores pensaven que la causa era precisament el sindicalisme, ja que veien la lluita sin-

dical com a part del problema. Tenien por. Alhora, no sabien gairebé res dels seus drets, desconeixien si cotitzaven o no, etc. L'associació s'encarrega de sensibilitzar, d'informar els treballadors dels seus drets i de com els poden defensar a través de sindicats. Preparam el camí a l'afiliació per aconseguir millores laborals.

En quin àmbit treballa la vostra associació?

Attawassoul actua als barris populars de Tànger. Al principi només treballàvem a les fàbriques tèxtils, però ara hem ampliat l'àmbit d'actuació a les treballadores de les fàbriques de gambes. Les condicions laborals que viuen aquestes dones encara són pitjors: treballen més hores i ho fan a l'interior de càmeres frigorífiques, per tant, estan més desprotegides. A més, quan hi ha aturades en altres fàbriques, ens informen per crear una xarxa solidària.

Com veus l'evolució d'Attawassoul?

Al llarg d'aquests anys han anat arribant més i més treballadores. De mica en mica, la gent ha anat perdent la por i diferenciant l'associació dels sindicats. Les dones estan cada cop més informades dels seus drets. Aquestes dones n'atreuen d'altres i acaben creant comissions a més fàbriques, delegacions de l'entitat. És dur perquè una treballadora que treballa quinze hores té poc temps per la militància, però anem avançant.

Treballem en xarxa amb altres entitats i organitzacions?

Sí, treballem amb una associació marroquina de drets humans, la més gran del país. Ens ofereixen cursos on es comparen les normatives internacionals amb les marroquines, amb l'objectiu que les dones tinguin una altra perspectiva de la situació del Marroc. També treballem amb sindicats perquè les dones els coneguin de primera mà i amb la xarxa d'associacions del Nord, un seguit d'associacions feministes.

Han empitjorat les condicions laborals al Marroc amb la crisi?

Moltes fàbriques han tancat. On jo treballava, van fer fora 400 persones. Aquestes dones acomiadades tenien contractes temporals tot i que portaven més de tres anys treballant a l'empresa. Moltes no tornen a trobar feina i acaben sent víctimes del somni europeu; un cop a Espanya, poden acabar en mans de proxenetes. Algunes opten per les feines a jornal, sense saber si treballaran el dia següent, ni de què ni en quines condicions.

Què li diries a un consumidor de roba del Nord?

Li diria que s'informés bé d'allò que compra: d'on ve (de quin país), en quines condicions s'ha fet aquella peça, etc. Ja que pagues per uns pantalons o una samarreta, exigeix que es compleixin els drets laborals, que hi hagi uns salaris dignes. Crec en la força i l'empenta dels consumidors per canviar les coses.

. LA COLUMNA

València

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

16 d'abril de 2011, Torres de Quart. Un munt de gent manifestant-se per poder veure TV3, contra la política corrupta de Francisco Camps, donant suport a Acció Cultural del País Valencià... i unes quantes lliçons aprenes. La primera d'elles, que per silenciar veus incòmodes ja no calen tancs, ni porres, ni judicis. Amb una multa impagable -en aquest cas de 800.000 euros- n'hi ha prou. La repressió canvia de pell però persisteix. Ara és també econòmica. En Llach cantant no pas en un escenari com ha fet tota la vida sinó dalt d'un tràiler per manca de permís. Si una imatge val 1.000 paraules, aquesta en val 300.000.

Segona lliçó, els valencians: la seva força, el seu coratge, la remor persistent del poeta. S'ha de tenir un caràcter especial per, davant el panorama dels darrers temps, no engegar-ho tot a rodar. Feliu Ventura deia que fa 30 anys els que es movien a València podien anar en taxi. A la mani del dia 16, 80.000 persones ocupaven tot un passeig. Cares preocupades, però la fanfàrria que no parava. No només no defalleixen sinó que creixen. Em trec el barret que no tinc, valencians.

Per silenciar veus incòmodes ja no calen tancs, ni porres, ni judicis... amb una multa n'hi ha prou

Tercera lliçó, el perquè el PP arrasa a València. Més enllà de la més comuna arronsada d'espatlles, corren explicacions de tot tipus: que si la batalla de la transició, que si la generació d'ocupació, que si una suposada connexió antropològica, que si el PSPV no tira... El que jo sé és el que vaig veure: el personal que va anar a la mani del 16 d'abril representava tot el ventall d'oposició del País Valencià -des del PSAN fins a Compromís, passant pel Bloc i ERC. Junts a la manifestació, incapaços d'anar plegats a les eleccions. La base respon, les cúpules dels partits no. Ni projectes diferents, ni hosties. No valen excuses, perquè electoralment tots saben que les faves són comptades, i fa anys i panys que ho són. Per tant, no valdrà tirar pilotes fora quan veiem els resultats de les properes municipals, amb tant de vot d'esquerres dispersat en multitud d'opcions polítiques incapaces de posar-se d'acord. Això passarà. I passarà a València i arreu.